

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

7

Lars Poulsen

www.eventyrligefrikvarter.dk

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

7

Lars Poulsen

© Eventyrlige frikvarter
www.eventyrligefrikvarter.dk

Lars Poulsen

Eventyrlige frikvarter - 7

© Eventyrlige frikvarter 2023

Omslag: Lars Poulsen

INDHOLD

En flad hale

Den lille stjerne

Johnny opfinder

Vilde svin

Palle Plops nye gamle skole

Vinterbaderen

Bilen der slet ikke var en bil

Hunden der troede den var en høne

Verdens kedeligste mand

Damefrisøren

Lidt om Eventyrlige frikvarter

EN FLAD HALE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, på en bondegård ude på landet, var der engang en hund og en kat. Hunden hed Vovsak og katten hed Flødemis. Der var også en hel masse andre dyr, og også en hel del mennesker. Nogle var voksne, nogle var børn, nogle boede på gården, andre kom bare for at arbejde der. For det er mange gange sådan det er ude på landet.

Der var selvfølgelig også en hel del traktorer, og vogne, og plove, og mejetærskere og alle mulige andre bondegårds-agtige ting. Men lige netop den her historie, handler om Vovsak og Flødemis. Alle på gården var glade, og gik og fløjtede glade melodier mens de gjorde det de skulle. Alle, undtagen Vovsak og Flødemis. De var ikke glade. De var heller ikke kede af det. Det var godt gammeldags møg sure. Og det kan man jo undre sig over, for ude på landet er der masser af frisk luft, og blå himmel og hvide skyer. Der er masser af plads at løbe og lege på, og der er alt muligt spændende at lave. Men det kunne Vovsak og Flødemis slet ikke få øje på. De var bare sure. Og hidsige. Og alt muligt træls som man kunne være, det var de. For de kunne nemlig ikke udstå hinanden – det betyder at de hadede hinanden. Vovsak hadede

Flødemis, og Flødemis hadede Vovsak. Og det er bare noget bøv, hvis man går og hader hinanden, når man bor det samme sted. Ja, det er også noget bøv, hvis man bare går og er sur på hinanden, når man bor det samme sted. Og hvis du har prøvet at være sur på nogen du bor sammen med – måske din mor eller far, eller dine søskende, hvis du har sådan nogle – ja, så ved du hvad jeg mener. Det giver dårlig stemning.

”Gå væk,” sagde Flødemis en dag hvor Vovsak kom ud ad en dør, og var lige ved at gå ind i hende.

”Gå selv væk,” gøede Vovsak, og forsøgte at bide Flødemis.

”Fjols,” sagde Flødemis, og sprang til siden.

”Du kan selv være et fjols,” sagde Vovsak, og rakte tunge. Ja, hunde kan åbenbart godt række tunge. Det troede jeg ikke at de kunne, men det kan de så.

Og så gik de hver sin vej, så de slap for at se hinanden.

Måske tænker du på hvordan de var blevet så meget uvenner. Det gør jeg i hvert fald. Der må være sket noget meget slemt, siden det er gået så galt. Problemet er bare, at hverken Flødemis eller Vovsak længere kunne huske hvorfor de var uvenner. Det eneste de kunne huske var, at det var uvenner.

Og sådan gik den ene dag efter den anden, og hver dag kaldte de hinanden grimme ting, og forsøgte at bide eller kradse hinanden.

”Møgdyr,” sagde Vovsak.

”Pilletriller,” sagde Flødemis.

”Torsk,” sagde Vovsak.

”Dummernik,” sagde Flødemis.

”Socialdemokrat,” sagde Vovsak.

”Hundehoved,” sagde Flødemis.

Og så videre, og så videre. Hver eneste dag var det sådan. Hver evig eneste dag. Og det havde været sådan i mange dage, og mange uger, og mange måneder og mange år.

Men så en dag, gik det helt galt.

Bondemanden havde startet sin store traktor op, og var trillet ud af garagen. Han skulle ud at så korn og ærter på sin mark. Det var ikke det der var helt galt. Nej, det der var helt galt var, at bondemanden ikke havde set at Flødemis lå og sov lige bag ved den store traktors ene hjul. Så da bondemanden bakkede ud af

garagen, kørte han Flødemis over. Ikke sådan helt over, så Flødemis døde af det. Hun nåede at vågne da traktoren startede, men hun nåede ikke at flytte sig helt. Derfor kørte traktoren hen over hendes hale, så den blev lige så flad som en pandekage.

”Aaaavv!!” råbte Flødemis, og skyndte sig at løbe i sikkerhed. Bondemanden hørte ikke noget, fordi traktoren larmede for meget, så han kørte bare videre.

Flødemis krøb i sikkerhed omme bag en grønthøster, og sad og kiggede på sin flade hale, mens hun sagde, ”Av, av, av,” og ”Åh nej, åh nej, åh nej.” Flødemis var nemlig rigtig stolt af sin hale. Den var stor og tyk, og havde fine grå og sorte striber. Eller, det var den i hvert fald indtil bondemanden kørte over den med sin traktor. Nu var den mest sådan temmelig

flad i det. Den havde stadig grå og sorte striber, men den havde også hjulspor efter traktorens store hjul. Halen så i det hele taget ret ynkelig ud. Ja, den lignede vel mest en handske – af den slags uden fingre – og det gik jo slet ikke. En kat med en handske som hale, så jo bare lidt dum ud. Temmelig meget faktisk.

Og som om det ikke var slemt nok at være blevet kørt over, og at halen nu lignede en handske, ja, så kom Vovsak da også lige forbi i det samme.

”Tågehorn,” sagde Vovsak da han fik øje på Flødemis.

Flødemis sagde ikke noget, og Vovsak standsede op. Det var lidt mærkeligt, for Flødemis plejede da altid at være hurtig kalde ham noget grimt. Men Flødemis var slet ikke i humør til at kalde Vovsak

noget grimt. Hun syntes at hendes hale var grim nok som det var, og at der ikke var nogen grund til også at *sige* noget grimt.

”Hallo,” sagde Vovsak. Jeg kaldte dig et tågehorn.”

Men Flødemis så ikke engang op på Vovsak. Hun forsøgte bare at skubbe sin handske-hale om bag sig, så Vovsak ikke skulle få øje på den, for så sagde han bare noget grimt om den også, og det havde hun bare ikke brug for at høre lige nu.

”Gå din vej,” mumlede hun.

”Det skal du da ikke bestemme,” sagde Vovsak der godt kunne høre hvad Flødemis sagde, og logrede med halen, fordi han glædede sig til at de skulle kalde hinanden grimme ting igen.

Men Flødemis sagde ikke noget.

”Helt ærligt,” sagde Vovsak. ”Hvad sker der for dig? Du plejer da altid at kalde mig grimme ting. Hvorfor siger du ikke noget?”

”Gå nu bare din vej,” sagde Flødemis, sådan helt trist.

Og så var det som om at det gik op for Vovsak, at der måske var noget galt. Flødemis virkede næsten ked af det. Det havde han aldrig set før, så det måtte være noget alvorligt.

”Er du okay?” spurgte Vovsak forsigtigt.

Flødemis sagde ikke noget, og Vovsak gik forsigtigt tættere på, for at finde ud af hvad der var galt.

”Gå væk!” sagde Flødemis og hvædede ad Vovsak.

”Rølig nu,” sagde Vovsak. ”Jeg vil jo bare hjælpe, hvis jeg kan.”

”Vel vil du da ej,” sagde Flødemis. ”Du vil bare grine og gøre nar ad mig.”

”Det vil jeg da ikke,” sagde Vovsak. ”Hvis der er sket noget alvorligt, er det måske endda mere alvorligt, end at kalde hinanden grimme ting.”

”Vrøvl,” sagde Flødemis. ”Du er en mæg-irriterende, og mæg-dum mæg-hund, og du vil bare mæg-grine ad mig.”

Vovsak stoppede forbavset op. Så smilede han. Og så grinede han rigtig højt.

”Der kan du selv se,” sagde Flødemis. ”Du griner ad mig!”

”Jeg griner ad det du sagde,” forklarede Vovsak. ”Det lød virkelig sjovt.”

”Det lød overhovedet ikke sjovt,” sagde Flødemis. Men så kom hun også til at smile, for det lød faktisk lidt sjovt.

Vovsak gik tættere på Flødemis, og fik øje på hendes handske-hale.

”Hvad er det?” spurgte han, og pegede med den ene pote på halen.

”Ja, hvad tror du?” sagde Flødemis.

”Jeg tror ikke noget,” sagde Vovsak. ”For jeg ved ikke hvad det er. Det ser bare underligt ud. Det ligner lidt en handske med grå- og sortstribet pels.”

”Præcis,” sagde Flødemis. ”Det er lige præcis hvad det ligner.”

”Men, hvad er det?” ville Vovsak vide. ”Ved du hvad det er?”

Flødemis gav op. Hun kunne lige så godt sige det som det var, så Vovsak kunne grine ad hende, og kalde hende alt muligt handske-hale-grimt.

”Det er min hale,” sagde hun.

”Det er din, hvad?” sagde Vovsak.

”Min hale,” sagde Flødemis.

”Men ...” sagde Vovsak, og så meget undrende ud. ”Hvorfor ser den sådan ud? Det plejer den da ikke.”

”Nej, men det gør den så nu,” sagde Flødemis. ”Du kan lige så godt vænne dig til det, for det bliver aldrig anderledes. Min hale er flad som en pandekage, og en handske uden en hånd i. Den er flad, og grim, og der er hjulspor på den. Så, nu har jeg sagt det. Gør så nar ad den, så vi kan få det overstået.”

”Gør nad ad?” sagde Vovsak forvirret. ”Hvorfor skulle jeg gøre nar ad din hale? Det er jo forfærdeligt, at den ser sådan ud. Den plejer at være så flot. Af alle de katte jeg kender, er du den med den flotteste hale. Men hvordan er det sket?”

Og så fortalte Flødemis alt hvad der var sket. At hun havde sovet, og at bondemanden havde kørt sin traktor hen over hendes hale, og at det var derfor den var flad og havde hjulspor.

”Jamen, det er da virkelig forfærdeligt,” sagde Vovsak, og så ret bekymret ud. ”Hvad skal vi gøre ved det?”

”Hvad vi skal gøre?” sagde Flødemis. ”Det skal jeg sige dig. Vi skal ikke gøre noget. Der er ikke noget at gøre, og derfor skal vi heller ikke gøre noget.”

”Altså,” sagde Vovsak. ”Nu ved jeg jo ikke så meget om kattehaler, men jeg tænker på om man ikke kan rulle den sammen, så du får din gamle hale igen?”

”Nej,” sagde Flødemis.

”Men skal vi ikke prøve?” spurgte Vovsak.

”Nej,” sagde Flødemis.

”Okay, men kan vi så ikke prøve at puste den op igen?” spurgte Vovsak.

”Nej,” sagde Flødemis.

”Hvad så med at putte gær på?” spurgte Vovsak. ”Jeg har set at når man putter gær i franskbrødsdej, så hæver det og bliver helt stort.”

”Nej,” sagde Flødemis.

”Du er altså ikke nem at hjælpe,” sagde Vovsak.

”Du vil jo også bare gøre nar ad mig,” sagde Flødemis surt.

”Hold nu op med det pjat,” sagde Vovsak. ”Jeg vil ikke gøre nar ad dig. Jeg vil bare gerne hjælpe dig, og det kan jeg jo ikke, når du siger nej til det hele.”

Flødemis sad og tænkte lidt over det, og sagde så, ”Okay.”

”Okay, hvad?” sagde Vovsak.

”Okay, du må gerne hjælpe, hvis du vil.”

”Det var godt. Så synes jeg, at vi skal prøve at rulle den sammen, og binde noget snor omkring den, så den ikke flapper ud igen.”

”Okay,” sagde Flødemis. ”Men kan vi lave en rød sløjfe, eller noget, i stedet for det med snoren?”

”Selvfølgelig,” sagde Vovsak. ”Jeg henter lige noget rødt binde-sløjfe-bånd.”

Og sådan gik det til, at Flødemis’ hale blev rullet sammen, og holdt på plads med en rød sløjfe. Og fordi Vovsak og Flødemis havde glemt alt om at være uvenner og alt om at hade hinanden, og bare hjalp hinanden med at få Flødemis’ hale til at se normal – eller i hvert fald næsten normal – ud igen, ja, så endte de med at blive rigtig gode venner. Så efter den dag var der ingen der så Flødemis og Vovsak stå og råbe ad hinanden. I stedet kunne man se dem følges ad overalt

og hele tiden, mens de snakkede og grinede og legede og havde det sjovt. Ja, de var faktisk blevet de bedste venner på hele bondegården, og måske endda i hele verden. For hvis man vil, og hvis man gør noget for det, kan man næsten altid få noget godt ud af noget skidt. Og selv hvis det ikke lykkes, så er det i hvert fald vigtigt at have prøvet.

DEN LILLE STJERNE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en stjerne. Den boede oppe i himlen, sammen med milliarder af andre stjerner. Der var alle mulige slags. Der var store stjerner, og små stjerner. Der var kæmpestjerner, og der var stjerner der var så langt væk, at der nok aldrig ville være nogen der opdagede dem.

Et sted på himlen hvor det nærmest ikke var til at se noget, nemlig lige midt i en stjernetaåge, boede der en lille stjerne sammen med sin bedstefar.

”Bare jeg kunne se noget,” sagde den lille stjerne til sig selv.

Men det kunne den ikke. Den kunne kun se taåge. Taåge og taåge og taåge. Ikke andet.

”Nøj hvor er her kedeligt,” sagde stjernen. ”Keeedeligt, med kedeligt på. Bare jeg kunne se noget andet end taåge, for der må da være noget andet at se et eller andet sted.”

Stjernen prøvede at snurre lidt rundt om sig selv, men det hjalp ikke rigtigt noget. Det var tåget over det hele.

”Bedstefar,” sagde den lille stjerne, og prikkede til sin bedstefar der hang og sov til middag.

”Mmmm,” sagde bedstefar stjerne, og åbnede det ene øje. ”Hvad er der?”

”Jeg kom bare til at tænke på, om der ikke er nogen steder hvor man kan se noget, eller om der bare er stjernetåget over det hele.”

”Nej, nej,” sagde bedstefar stjerne. ”Der er skam mange steder hvor man kan se en hel masse spændende ting. Mange steder. Der er både planeter og måner og kometer og ... ja, og andre stjerner selvfølgelig, og ... mjah, det var vist det hele. Næ, jeg glemte helt de sorte huller. De er der også, men de

tæller ikke rigtigt, for dem kan man ikke se. Men der er meget af det. Masser at se på. Det er meget smukt. Meget smukt.”

”Årh, bedstefar,” sagde den lille stjerne. ”Kan vi ikke tage derhen? Jeg er så træt af tåge, og vil rigtig gerne se noget andet. Jeg vil i det hele taget bare gerne kunne se noget. Kan vi ikke det, bedstefar?”

”Næ du, det går ikke. Jeg er lige ved at sove til middag, og så kan jeg jo ikke bare rende fra det hele.”

”Men så bagefter, bedstefar? Når du er færdig med at sove, pleeeeeeease,” plagede den lille stjerne.

”Ja, det ved jeg ikke. Det må vi se til,” sagde bedstefar stjerne, og lukkede øjnene igen.

”Øv,” sagde den lille stjerne, og sparkede til en komet der fløj forbi tæt nok på, til at den lille stjerne kunne se den. Den vidste nemlig godt, at når de

voksne sagde 'det må vi se til', så blev det aldrig til noget.

Og så hang den lille stjerne og kedede sig i al tågen. Og bagefter kedede den sig lidt mere. Og så meget mere. Og til sidst havde den fået nok.

”Nej,” sagde den lille stjerne bestemt. ”Nu tager jeg bare selv ud og leder efter det der sted hvor man kan se alt muligt.” Og så gik den. Lige forbi bedstefar, der bare hang og snorkede, og derfor ikke opdagede noget.

Det tog ret lang tid at komme igennem tågen, men endelig var det som om den lettede. Den lille stjerne kunne så småt ane andre stjerner langt væk, og

begyndte at løbe for at komme hurtigere ud af tågen.
Og pludselig ... var den ude.

Den lille stjerne stod helt stille. Og gloede. Den havde aldrig nogensinde set noget lignende. Den kunne se tusindvis, ja måske endda millioner eller milliarder af andre stjerner. Nogle lyste klart, andre blinkede. Nogle var gule, andre var næsten helt hvide, og atter andre var orange. Rundt omkring kunne den se andre stjernetaåger og stjernebilleder. Den så også masser af kometer der fæs rundt over det hele, og så var der nogle underlige stjerner uden lys i.

Gad vide hvad det er for noget? Tænkte den lille stjerne. Måske er det de der planeter og måner som bedstefar snakkede om. Gad vide hvad de skal bruges til?

Det med stjerner kunne den lille stjerne forstå. Det gav god mening. De lyste jo hele himlen op, så alle bedre kunne se alt det spændende der var at se. Men planeterne og månerne forstod den lille stjerne ikke. De var jo ikke rigtigt til noget. De kunne ikke engang blive hængende stille og roligt, men drøede rundt om sig selv og hinanden. Det var selvfølgelig meget sjovt at se på, men hvad de lige skulle bruges til, kunne den lille stjerne ikke regne ud.

Måske skulle jeg prøve at gå hen og se hvad de er for nogen, tænkte den lille stjerne. Måske kan jeg spørge dem hvad de hedder og hvad de laver. Men hvordan mon jeg kommer hen til dem?

Den lille stjerne begyndte at gå. Og den gik, og gik og gik. For der var godt nok langt hen til de planeter den kunne se.

Pludselig kom der en komet drønende hen mod den lille stjerne.

Du godeste, sagde den lille stjerne forskrækket. Sikke da en fart den har på. Men den må da vide hvordan jeg kommer hen til planeterne.

”Undskyld,” sagde den lille stjerne. ”Men kan du sige mig hvordan jeg kommer hen til planeterne?”

WUUUUSSSJJ!!! Sagde det, da kometen fór forbi.

Nå, tænkte den lille stjerne. Den havde nok travlt. Jeg finder en anden at spørge. Og så fortsatte den et godt stykke videre.

Men da den havde gået i flere dage, blev den efterhånden træt i benene, og satte sig ned på himlen.

SVUP, sagde det, da den lille stjerne forsvandt ned i et hul.

Hvad i alverden sker der? tænkte den lille stjerne. Jeg synes da ikke at jeg så noget hul. Og så kom den i tanke om hvad bedstefar havde sagt om sorte huller. At man ikke kunne se dem, og så blev den enig med sig selv om, at den nok var kommet til at sætte sig i sådan et hul.

Men hvordan kommer jeg op af hullet igen? Tænkte den lille stjerne. Og hvor er 'op' i det hele taget henne? Der var nemlig helt mørkt nede i det sorte hul. Ligesom hvis du lukker øjnene, og maler øjenlågene sorte, og holder hånden for øjnene nede

under din dyne. Så mørkt var der. Og så er det altså svært at se noget.

PUFFFFF, sagde det, da den lille stjerne røg ud af det sorte hul igen.

Nå, tænkte den lille stjerne. Det var da et mærkeligt hul. Der var jo slet ingen bund i det. Jeg røg bare igennem. Men ok, så må jeg se om jeg kan komme hen til de der planeter.

Men hov, hvad var nu det? Alting så helt anderledes ud end før den lille stjerne faldt ned i hullet. Det var som om planeterne var meget tættere på end de havde været for et øjeblik siden. Mystisk, tænkte den lille stjerne. Men også ret fedt, for nu var der jo ikke helt så langt at gå. Og da den havde gået et lille stykke ikke ret lang tid, kom den hen til en vej. *Mælkevejen*, stod der på et skilt.

”Jamen så tager jeg da bare og følger Mælkevejen,” sagde den lille stjerne til sig selv. Og så gjorde den det.

Hmmm, tænkte den, gad vide om der også findes en Cacaovej, eller en Yoghurtvej, eller om det er en sødmælksvej, eller en skummetmælksvej jeg går på. Eller mini-mælk eller lactosefri mælk. Og så kom den helt til at grine. En lactosefri mælkevej, lød lidt for skørt.

Da den lille stjerne havde gået et stykke tid, kom den til en planet.

”God dag,” sagde den lille stjerne. ”Hvad hedder du?”

”Jeg hedder Neptun,” sagde planeten. ”Hvad hedder du?”

”Jeg hedder Stjerne,” sagde den lille stjerne.

”Det var et pænt navn,” sagde Neptun. ”Hvor kommer du fra?”

”Det er jeg ikke helt sikker på,” sagde den lille stjerne. ”Jeg kom vist til at sætte mig i et af de der sorte huller, og så kom jeg ud et helt andet sted.”

”Ja,” sagde Neptun. ”Det er noget skidt med alle de huller. Du er ikke den første der er røget i sådan et. Nogen burde gøre noget ved dem. Jeg har ringet til kommunen et par gange, men de siger at hullerne ikke er deres. Nå, jeg må videre. Kan du hygge dig.” Og så svævede Neptun videre på sin tur rundt i rummet, den lille stjerne fortsatte sin tur. Den havde fået øje på en meget stor stjerne der ikke så ud til at være ret langt væk, og bestemte sig for at tage hen for at hilse på

den. Det kunne jo være at de var i familie, eller havde fælles bekendte eller noget.

DYT-DYT, lød det pludselig, og den lille stjerne blev helt forskrækket, og vendte sig om.

”Vil du være sød at træde lidt til side?” spurgte en kæmpestor planet der nærmede sig. ”Du står lige i min bane, og det er noget frygteligt rod, når planeter og stjerner støder sammen. Det støver helt vildt.”

”Ja, selvfølgelig,” sagde den lille stjerne, og tog et par skridt til siden.

”Mange tak,” sagde den kæmpestore planet.

”Hvad hedder du?” spurgte den lille stjerne.

”Jeg hedder Saturn,” sagde planeten. ”Jeg mødte lige Neptun derhenne, og han sagde at han havde

snakket med en lille stjerne der hed Stjerne. Det skulle vel aldrig være dig?"

"Jo," sagde den lille stjerne. "Det er godt nok mig. Men hvad er det for noget der er rundt om dig? Der på midten," sagde den og pegede.

"Det er mit bælte," svarede Saturn.

"Hvorfor har du bælte på?" spurgte den lille stjerne.

"Det er så jeg ikke taber bukserne," forklarede Saturn.

"Smart," sagde den lille stjerne.

"Rigtig smart," sagde Saturn. "Nå, jeg må videre. Kan du hygge dig." Og så fortsatte Saturn i sin bane.

Den lille stjerne gik videre. De næste to planeter nåede at smutte forbi inden den nåede hen til dem. Den første var koloenormt kæmpestor. Den næste var ikke særligt stor, og var mere sådan rød i det.

Og så kom der en planet der var blå.

”Nej, hvor er den flot,” sagde den lille stjerne.

Og da den blå planet kom nærmere, kunne den lille stjerne se, at den ikke kun var blå. Den var også hvid og grøn, og alle mulige farver.

”Wow,” sagde den lille stjerne, da den blå og hvide og grønne planet kom helt tæt på. ”Hvor er du smuk. Hvad hedder du?”

”Tak,” sagde planeten med farverne. ”Jeg hedder Jorden. Men jeg skal skynde mig videre.”

”Må jeg følges med dig?” spurgte den lille stjerne, der nødigt ville slippe Jorden af syne.

”Gerne,” sagde Jorden. ”Du kan også bare komme ombord, så bærer jeg dig med rundt.”

”Kan jeg virkelig det?” spurgte den lille stjerne overrasket.

”Selvfølgelig, bare hop ned på mig.”

Og så hoppede den lille stjerne ned på Jorden.

Og nede på Jorden, stod der en lille dreng med sin far i hånden, og kiggede op på nattehimlen og de mange stjerner deroppe.

”Se far,” sagde drengen, og pegede. ”Et stjernes kud!”

EN VIKING MED HJUL

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang viking. Ikke en helt almindelig viking, men inden jeg går videre med historien, vil jeg lige fortælle dig hvem vikingerne var. Måske ved du det allerede, og måske gør du ikke, så for en sikkerheds skyld, fortæller jeg lige lidt om dem.

Vikingerne boede i Danmark for mere end 1.000 år siden. Det er ret længe siden, men det var vikingerne ligeglade med. De boede her alligevel. De fleste var

ligesom dig og mig. Søde, rare og helt almindelige. Men så var der også nogen der ikke var nogen af delene. Det var dem der elskede at sejle ud til andre lande i deres vikingskibe, og når de så kom frem, ja, så satte de sig ikke ved poolen på et hotel, eller gik på museum, eller shoppede, eller noget af alt det andet vi andre laver når vi kommer til andre lande. Nej, de vikinger der sejlede ud i vikingskibene, var hverken søde eller rare eller helt almindelige. Tværtimod. Når de kom frem til et andet land, hoppede de ud af deres skibe og ned på stranden, og så bankede de alle dem de mødte, og klaskede dem i hovedet med deres økser og sværd, og bagefter tog de alle deres penge og alt deres sølv og guld, og spiste al deres mad, og brændte deres huse af, og så tog de da også lige en hel masse af dem der boede i landet til fange, og sejlede dem hen til et stort marked, hvor de solgte dem som slaver.

Slaver, det er sådan nogen der skal arbejde vildt hårdt med noget de ikke gider, uden at få løn for det.

Hva' si'r du så? Dem ville jeg nødigt møde. Og det ville dem i de andre lande heller ikke ret gerne.

Heldigvis er der ikke vikinger længere, men sådan var det ikke i vikingetiden. Dengang var de ud over det hele. Og i vikingetiden kunne man være tre ting. Man kunne være konge, eller man kunne være sådan en der sejlede ud og bankede folk, eller man kunne være bonde. Det var sådan set det. Og fordi de hverken havde busser eller butikker eller cykler, kunne de ikke engang blive buschauffører, eller købmænd, eller cyklister. Konge, banke folk, eller pløje i jorden. Det var det.

Og derfor var den viking jeg vil fortælle dig om i dag, lidt anderledes end de andre vikinger. For det første hed han Johnny Viking Jørgensen, og det syntes de andre vikinger var helt vildt mærkeligt, for de hed alle sammen sådan noget som Bjørn og Tove og Knud og Harald og Gunhild og Svend, der var helt almindelige vikingenavne. Alt muligt andet end Johnny.

Nå ja, og så var Johnny heller ikke bondemand. Han havde selvfølgelig prøvet at så gulerødder og havre og roer, men han glemte altid at vande det han havde sået, og så visnede det bare.

Johnny var heller ikke konge. Det var der en anden der var, og hvis Johnny skulle være konge, blev han nødt til at banke ham der var konge, og det havde han virkelig ikke lyst til. Johnny havde aldrig helt forstået det med al den vold, og hvad det pjat skulle gøre godt

for, og det var også derfor det aldrig kunne falde ham ind at sejle ud med vikingskibene for at banke folk i andre lande. Det der med at slås og banke nogen, det er bare for dumt. Han kunne ikke engang finde på at mobbe nogen, eller bare drille dem på sådan en hygge-forsigtig måde.

Nej, det Johnny allerbedst kunne lide, var at opfinde ting i sit værksted. Det var det bedste han vidste, og en iskold vinterdag, hvor han skulle ud i sit værksted for at opfinde et eller andet, var det helt vildt glat udenfor. Så han gled et langt stykke. Han faldt ikke. Han gled bare et langt stykke.

”Årh,” sagde Johnny. ”Det var godt nok sjovt. Det vil jeg prøve igen.” Og så tog han en lang glidetur mere.

”Årh,” sagde Johnny igen – det var nemlig hans yndlingsord, ”hvor ville jeg ønske at det var vinter altid, så jeg altid kunne tage sådan en glidetur.”

Og det er jo selvfølgelig rigtigt, at det er sjovt med en glidebane. Men vinter altid? Narh, jeg ved ikke rigtigt. Altid, det er altså virkelig længe.

Men selvfølgelig, så bliver det jo ikke så koldt om sommeren at man kan lave glidebaner, eller kælke eller noget. Og det var lige præcis det Johnny tænkte på. At når det blev forår og sommer og efterår, var det slut med glidebanerne.

”Årh, øv,” sagde Johnny. Men så fik han en idé, og sagde, ”Årh, ja. Jeg kan jo bare opfinde en glidebane der virker hele året.” Og så skyndte han sig ind i sit værksted.

Inde i Johnny værksted, var der mange forskellige ting. Der var selvfølgelig alt muligt værktøj. Der var hamre og forskellige slags økser og knive. Men der var ingen skruetrækkere, eller svensknøgler, eller boremaskiner. Den slags havde man ikke i vikingetiden, og Johnny var ikke lige nået til at opfinde dem endnu, så det måtte vente. Det gjorde nu heller ikke så meget, for hvad sjov er der ved at opfinde en skruetrækker, når der ikke er nogen der har opfundet en skrue? Nej, det giver ikke rigtig mening, så det var fint nok.

”Nå,” sagde Johnny. ”Lad mig nu se hvad jeg kan opfinde, så man kan få en glidetur hele året. Også om sommeren.” Og så rodede han lidt rundt i sit værktøj,

og fandt et stykke træ og nogle søm, og gav sig til at hugge i træet med sin økse, og banke søm i bagefter.

”Årh,” sagde Johnny da han var færdig. ”Den er flot. Den er helt vildt god til ... altså, til at ... jo, altså ...”

Men i virkeligheden var det han havde lavet, over hovedet ikke vildt godt til noget som helst. Det var bare et bræt med søm i, og hvad skulle man lige bruge det til? Det var i hvert fald ikke nogen glidebane.

”Årh, øv,” sagde Johnny, og satte sig på sin taburet, og sparkede lidt til nogle marmorkugler der lå og flød på gulvet.

Og mens Johnny sådan sad der og sparkede til marmorkuglerne, kom hans kone ind ad døren. Hun hed Esmaralda, og det var heller ikke et almindeligt vikingenavn, men det var det hun hed.

”Så er der kaffe,” sagde hun da hun kom ind. Og selv om de ikke havde kaffe i vikingetiden – de havde mest øl og noget der hedder mjød – så holdt Johnny og Esmaralda Viking Jørgensen en kaffepause hver formiddag. De drak så bare varmt vand, og håbede på, at der var nogen af de der væmmelige banke-folk-vikinger der ville komme hjem med noget kaffe.

”Årh...” sukkede Johnny.

”Nå,” sagde Esmaralda. ”Er der nu en opfindelse mere, der ikke virker?”

Johnny svarede ikke. Han syntes det var irriterende at Esmaralda sagde; en opfindelse *mere*. Som om han ikke opfandt andet end ting der ikke virkede. For det gjorde han. Han opfandt mange ting. Han havde for eksempel opfundet en flyvemaskine med plads til fjorten passagerer. Og han var helt sikker på at den virkede, når der engang kom benzin på, så den kunne

starte. Desværre havde de ikke benzin i vikingetiden, så flyvemaskinen holdt parkeret ude foran deres hus, og der havde den stået i flere år nu.

Esmaralda kiggede hen på Johnnys arbejdsbord, og fik øje på brættet med søm i.

”Nå, du har så lige opfundet et bræt *mere* med søm i,” sagde hun, og smed det hen i en stor bunke med brædder med søm i.

Men da Esmaralda ville stille kaffekanden på arbejdsbordet, kom hun til at træde på Johnnys marmorkugler. Og når man træder på marmorkugler, så ruller de under fødderne, og så falder man. Og det var lige præcis hvad hun gjorde.

KLASK! Sagde det, da hun faldt, og så sagde det en hel masse rasle-bang-lyde, da kopperne og kaffekanden faldt på gulvet.

”Årh,” sagde Johnny. ”Fedt!”

”Av,” sagde Esmaralda. ”Skal du absolut have dit legetøj til at ligge og flyde over det hele. Jeg kunne jo have brækket benene og alt muligt.”

Men Johnny havde fået en idé. Han ville opfinde nogle sko med marmorkugler under, som han kunne glide på. Derfor tog han sine sko af, og lagde dem op på arbejdsbordet.

”Hvad laver du nu?” spurgte Esmaralda. ”Er du da blevet bimplende skør?”

”Nej, nej,” sagde Johnny. ”Jeg opfinder.”

”Opfinder hvad?” spurgte Esmaralda. ”Sko? For så må jeg nok skuffe dig, de er opfundet for længe siden.”

”Nej, nej,” sagde Johnny. ”Jeg opfinder rullesko!”

”Rulles ...?” sagde Esmaralda, og rystede på hovedet. ”Jamen så går jeg ind og koger en ged til aftensmaden.” Og så gik hun.

Og hele resten af dagen stod Johnny i sit værksted og arbejdede på at få marmorkuglerne til at sidde fast under skoene, og da det var ved at være aften, var han færdig.

”Årh,” sagde Johnny til sig selv. ”Nu skal jeg bare så meget ud at rulle.” Og så tog han sine marmorkugle-sko på, og gik lige så forsigtigt – for ikke at falde – udenfor, hvor han skubbede fra med

den ene fod, og rullede ... ingen steder. ”Årh,” sagde Johnny. ”Det var da træls. Hvad mon der er galt?”

”Hvad laver du?” sagde Svend der i det samme kom forbi med sin trækvogn. Svend var Johnny og Esmaraldas nabo, og han var bonde, og skulle ud og trække lidt roer op ad jorden.

”Jeg tester lige min nyeste opfindelse,” sagde Johnny.

”Javel, ja,” sagde Svend. ”Og hvad har du så opfundet denne gang? Et bræt med søm i?” og så fnisede Svend.

”Rullesko,” sagde Johnny. ”Jeg har opfundet sko man kan rulle på, så man kan få en glidetur hele året.”

”Javel, ja,” sagde Svend. ”Og virker de så?”

”Ikke rigtigt,” sagde Johnny. ”Det er som om, at de marmorkugler jeg har limet fast under mine sko, ikke rigtigt vil køre rundt.”

”Limet fast?” sagde Svend. ”Jamen, hvis du har limet dem fast, kan de jo ikke køre rundt.”

”Hvor ved du det fra?” spurgte Johnny.

”Nåh, det kan jeg ikke lige huske,” sagde Svend. ”Det er vist bare sådan noget alle ved.”

”Nå,” sagde Johnny og så helt skuffet ud. Han syntes det var ærgerligt, at alle vidste at kugler man limer fast på noget, ikke kan køre rundt. Altså, alle andre end lige netop Johnny selv.

”Ja, så du bliver nok nødt til at prøve igen,” sagde Svend.

”Ja, det gør jeg nok,” sukkede Johnny, og gik ind i værkstedet igen, hvor han sad længe på sin taburet og spekulerede på hvordan han så skulle gribe det an. Han kunne bare ikke komme i tanke om noget.

På et tidspunkt kom Esmaralda ud til ham, og sagde at der var aftensmad. Geden var mør, og pomfritterne

var varme, så han skulle komme med det samme. Og mens Johnny og Esmaralda spiste ged og fritter, tænkte Johnny over hvordan han skulle bære sig ad med, at opfinde noget der virkede. Ikke bare et bræt med søm i, men noget der virkede rigtigt.

Johnny lå hele natten og vendte og drejede sig i sengen, mens han spekulerede over tingene. Og det gjorde han lige indtil han fik en idé.

”Årh hvad,” sagde Johnny. ”Jeg er genial!”

”Mmm?” mumlede Esmaralda der stadig lå og sov.

”Jeg er genial,” gentog Johnny.

”Det siger du ikke,” gryntede Esmaralda, og vendte sig om på den anden side, og sov videre. Men Johnny stod op, og skyndte sig ud i værkstedet, for at være genial.

Det var nemlig sådan, at Johnny var kommet til at tænke på den snak han havde haft med Svend. Eller, rettere sagt, så var han kommet til at tænke på den trækvogn Svend havde haft med. Den havde nemlig hjul, og hjul kan køre rundt. Så derfor var Johnny i fuld gang med at lave hjul til sine sko. Det første hjul han lavede var magen til det der sad på Svends trækvogn, men det duede ikke rigtigt. Det var alt for stort.

Men så laver jeg da bare nogle små hjul, tænkte Johnny. Mon ikke jeg skal bruge otte, tænkte han videre. Det er fire hjul til hver sko, et i hvert hjørne af skoen. To foran og to bagved.

Hele resten af natten arbejdede Johnny på at lave sine rullesko. Og denne gang limede han ikke hjulene

fast, for alle ved jo, at hvis man limer noget fast under sine sko, kan det ikke køre rundt.

Da det blev morgen og solen stod op, var Johnny færdig med sine rullesko, som han tog på og så gik han lige så forsigtigt, for ikke at falde, ud af værkstedet.

”Hvad laver du?” sagde Svend der i det samme kom tilbage fra marken, hvor han havde trukket roer op af jorden hele natten.

”Jeg tester lige min nye opfindelse,” sagde Johnny. ”Mine rullesko.”

”Javel, ja,” sagde Svend. ”Jeg troede ellers at de ikke virkede.”

”Det gjorde de heller ikke,” sagde Johnny. ”Men nu har jeg sat hjul på, ligesom du har på din trækvogn.”

”Javel, ja,” sagde Svend. ”Og dem har du så limet fast?”

”Niks,” sagde Johnny, og skubbede fra mod væggen, og trillede lige forbi Svend der så meget forbavset ud.

”Der kan du bare se,” sagde Johnny. ”Jeg har opfundet rullesko.”

”Ja, det er godt nok smart,” sagde Svend. ”Det ser næsten ud som om du skøjter på jorden.”

”God idé,” sagde Johnny. ”Jeg vil kalde dem rulleskøjter. Det lyder meget sejere end rullesko.”

Og siden den dag, kaldte alle folk i landsbyen Johnny for Rulle-Johnny, for han havde altid sine nye rulleskøjter på.

PALLE PLOPS NYE GAMLE SKOLE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Så, altså, der var engang en slags gris. Det var ikke en gris som dem du kender fra en bondegård. Den her gris boede ude i en skov. Den var nemlig det der hedder et vildsvin.

Vildsvin ligner lidt almindelige grise. De er bare ikke lige så store, og så har de pels, og nogle store hugtænder. Egentlig er det vist bare deres hjørnetænder der er vokset så de er blevet meget lange, men jeg synes at hugtænder lyder sejere.

Den gris, eller det vildsvin er det jo så, som historien handler om, hed Villy, og Villy gik rundt og rodede i jorden med sin snude. Det er mest det vildsvin får tiden til at gå med, så det gjorde Villy selvfølgelig også.

Villys søskende og hans mor var der også, og de rodede også i jorden med snuderne. Villys far var taget ud på egen hånd. Han skulle lige tjekke at der ikke kom andre vildsvin ind i deres del af skoven, og sådan i det hele taget bare passe på sin familie. Og når der er nogen der passer på én, kan man gøre det der skal gøres i ro og fred.

Villys far, der for øvrigt hed Walter, gik rundt i udkanten af deres område, og holdt øje med tingene. Ind imellem standsede han op, og snuste, fordi han syntes der var noget der lugtede anderledes end det

skulle. *Måske er det et andet vildsvin der er på vej ind i mit område*, tænkte far Walter. Men hver gang viste det sig, at det han kunne lugte, bare var hans egne prutter.

Det var han egentlig noget træt af, for han ville hellere kunne lugte et andet vildsvin, som han så kunne løbe efter og skælde ud over at det var gået ind på hans område. Ja, hvis han var rigtig heldig, kunne han måske komme til at stikke en hugtand i øret på det andet vildsvin. Men der kom bare aldrig nogen vildsvin der ikke måtte være der, og så var der heller ikke nogen far Walter kunne løbe efter, eller skælde ud, eller stikke en tand i øret på.

Gad vide om det er mine prutter der jager de andre vildsvin væk, så jeg ikke kan komme til at jage dem væk, tænkte far Walter. *Nå, men så kan jeg jo bare øve mig, mens jeg venter på at få besøg af en der ikke må*

besøge mig. Og så drøede far Walter rundt i skoven, og råbte: ”Gå væk! Skrid! Pil af med dig! Smut pomfrit, eller jeg laver wienerschnitzler af dig!” og mere af samme slags, samtidig med at han stak en tand igennem træernes blade, efterhånden som han kom forbi dem. Det var ikke helt lige så sjovt som at stikke tænderne ind i andre vildsvins ører, men i mangel af bedre, var det okay.

At far Walter sådan løb rundt og råbte ad ingenting, og efterhånden havde fået munden helt fuld af blade, vidste de ikke noget om længere inde i skoven. Her gik Villy og hans mor og alle hans søskende stadig rundt med næserne i jorden. Og rundt omkring kunne man høre først den ene og så den anden nyse. Og så den tredje og den fjerde, og den femte og den sjette. Ja, Villy havde mange søskende. Tolv, for at være helt

præcis. Villy selv var nummer tretten. Og deres mor var nummer ... nå nej, hun tæller jo ikke med som en af Villys søskende.

”Aaah-tju!” nøs Villy, for ligesom alle de andre havde han også fået jord i næsen. Det var det værste ved at gå med snuden i jorden; man fik alt muligt ubehageligt i næsen. Jord og grene og biller og svampe og hvad ved jeg.

Pludselig kom der en stor vildsvineorne spankulerende lige ind midt i flokken. En vildsvineorne er et hanvildsvin. Altså sådan et som far Walter skulle sørge for ikke lige pludselig spankulerede lige ind midt i flokken.

”Halløjsa,” sagde vildsvinemor. Egentlig skulle man jo tro at hun ville sige ”goddag”, eller ”kan jeg hjælpe med noget”, men hun blev så overrasket, at

hun bare sagde ”halløjsa”, og så tænkte hun at det da var en svineflot herre der var kommet på besøg. Han var meget sådan, mandig i det, og hun ærgrede sig over at hun ikke havde tænkt på at tage læbestift på, når nu der kom sådan en flot fyr på besøg.

”Ja, dav,” sagde gæsten, med den mest irriterende pibestemme vildsvinemor nogensinde havde hørt. Og så gryntede han: ”grynt”.

”Du glade verden for en irriterende stemme,” sagde vildsvinemor, og fandt hurtigt et par champignoner som hun puttede i ørerne.

”Ja, jeg skulle så lige høre om der er nogen af jer der ved hvor Brugsen ligger?” sagde vildsvineornen.

”Hvad?” sagde vildsvinemor, der kun kunne høre champignoner.

”JA, JEG SKULLE SÅ LIGE HØRE OM DER ER NOGEN AF JER DER VED HVOR BRUGSEN LIGGER?” sagde vildsvineørnen alt for højt, og alt for irriterende.

”Den vej,” sagde Villy og pegede ind i skoven. Og det gjorde han, selv om han ikke anede hvad Brugsen var for noget, eller hvor den lå, eller hvad den skulle bruges til. Så når han pegede, og sagde; *den vej*, var det mest for at få den store orne med den helt forfærdelige stemme til at gå sin vej, inden han sagde mere.

”Ja, så siger jeg mange tak,” peb ornen, og gjorde honnør med det ene forben, så han var lige ved at få overbalance og vælte om på siden. Og så gik han i den retning Villy havde peget.

”Wow,” sagde en af Villys søstre. ”Jeg troede lige at der var noget galt med mine AirPods.”

”Ja, det var da en seriøst forfærdelig stemme den fyr havde,” sagde en af Villys brødre.

”Men han var nu ret flot,” sagde en anden søster, og blev sådan helt fjern i blikket-agtig.

”Det kan man så ikke bruge til så meget,” sagde Villy. ”Slet ikke når man lyder som et tog der bremses.”

”Hvad er et tog for noget?” spurgte den første søster – hende med AirPads’ene – ”og hvad vil det sige, at et tog bremses?”

”Aner det ikke,” sagde Villy, ”men jeg er ret sikker på at det lyder grimt.”

”Og nu er han gået,” sagde den anden søster – hende der blev helt fjern i blikket. Og så sukkede hun, og sagde, ”Men han var altså ret flot.”

Og så fortsatte Villy og hans mor og alle hans søskende, med at gå rundt og rode i jorden med deres snuder.

”Aaa-tju!” sagde Villy, da han for 117. gang fik jord i næsen. ”Hvorfor er det egentlig at vi skal gå med næserne nede i jorden?” spurgte han. ”Hvorfor kan vi ikke bare gå og snuse til luften, og træerne og blomsterne i stedet?”

”Næ,” sagde hans mor. ”Det går virkelig ikke. Hvad ville folk ikke tænke, hvis de så os gå med næsen i sky?”

”Jamen, hvorfor skal vi rode i jorden med snuderne?” spurgte Villy.

”Fordi vi er vildsvin,” sagde hans mor.

”Ja, og?” sagde Villy.

”Ja, og vildsvin roder i jorden med snuderne. Det er bare sådan det er, og for øvrigt sådan det altid har været. Det er hele formålet med at være et vildsvin. At man får lov at rode i jorden med sin snude. Det er noget helt særligt, som der ikke er mange andre der gør.”

Villy syntes at det lød som noget værre sludder. Hvorfor skulle man gøre det bare fordi man altid havde gjort det? Og hvis han skulle være helt ærlig, så var han ret ligeglad med hvad folk tænkte hvis han ikke stak snuden i jorden. Det var jo trods alt hans næse, og hvis han hellere ville snuse til blomsterne, var det vel hans egen sag. Eller hvad?

”Snude – jord!” sagde hans mor meget bestemt, og pegede på jorden foran Villy.

”Øv,” sagde Villy, og stak snuden i jorden, og nøs igen, da der kravlede en bille op i den.

Da de sådan havde gået rundt og møffet rundt i jorden et stykke tid, lød der pludselig en værre råben og skrigen inde fra skoven.

”Hvad sker der?” spurgte Villy, og løftede hovedet.

”Det er nok bare din far der jager en ubuden gæst væk,” sagde hans mor. ”Det er jo hans job.”

”Hvorfor skal han ikke have snuden i jorden? Han er jo også et vildsvin,” ville Villy vide.

”Det skal du slet ikke bekymre dig om. Din far er voksen, og han har et ansvar for at passe på familien, og lige nu lyder det som om det er lige præcis hvad han gør,” sagde Villys mor.

”Der kommer nogen,” sagde søster AirPad, og løftede også hovedet.

”Der er nogen der hviner helt tovligt,” sagde Villys bror, og løftede hovedet.

”Åh,” sagde den anden søster og løftede hovedet. ”Mon det er den flotte fyr der kommer tilbage til mig?”

Og det var det. Eller, om han lige kom tilbage til hende, er jeg ikke helt sikker på. Men han kom i hvert fald tilbage. Med ret god fart faktisk. Ja, jeg vil endda sige, at han spændede afsted, og lige bag ham kom Villys far drønende mens han råbte: ”Gå væk! Skrid! Pil af med dig! Smut pomfrit, eller jeg laver wienerschnitzler af dig!”

”Åh, nej, nej, nej,” hvinede den flotte vildsvinefyr, mens han pilede afsted. ”Og jeg nåede slet ikke at komme i Brugsen og købe mælk inden de lukkede.”

”Hold så op!” råbte Villy. ”Hold op med det pjat!”

Og så stod den flotte vildsvinefyre, og Villys mor, og Villys søster med AirPods'ene og hans bror og den anden søster, hende der vistnok var lidt forelsket i vildsvinefyren, helt stille. Og det samme gjorde Villys far.

Og de så alle sammen meget overraskede over på Villy.

”Hold så op,” gentog Villy.

”Øh, med hvad?” spurgte far Walter.

”Med det der,” sagde Villy. ”Hold op med at løbe og råbe sådan op. Hold op med at snakke med sådan en pibestemme. Hold op med at have næserne i jorden hele tiden. Bare hold op!”

”Jamen,” sagde far Walter. ”Jeg skal jo passe på jer.”

”Hvorfor?” spurgte Villy. ”Der er jo ikke nogen fare nogen steder.”

”Ja, da var jeg da ellers lige i gang med at jage ham der væk,” sagde far Walter og pegede på vildsvinefyren.

”Og hvad havde han så gjort?” spurgte Villy.

”Ja, altså, han ...” sagde far Walter. ”Jo, han ... eller ... så det ...”

”Nej, vel,” sagde Villy. ”Han havde ikke gjort noget. Han skulle bare i Brugsen inden de lukkede. Hvad farligt er der ved det?”

”Måske ikke noget lige ved det,” sagde far Walter, ”men man kan aldrig vide hvad sådan en fyr kan finde på bagefter. Eller før, for den sags skyld. Det var bare svineheldigt, at jeg stod på vagt, ellers er det ikke godt at vide hvad der var sket.”

”Der var ikke sket noget,” sagde Villy. ”Han var her også for lidt siden, og det mest skræmmende han gjorde, var at sige noget. Han har virkelig en forfærdelig stemme, men ellers gjorde han ingenting.”

”Han gjorde noget ved mig,” sagde den anden søster.

”Hvad?!” råbte far Walter. ”Der kan du bare se, Villy, han er ikke ufarlig. Det siger jeg dig vildsvinefy, hvis du har gjort min pige noget – som i NOGET SOM HELST! Så putter jeg en tand ind i dit øre, at du ved det. Så kan du lære det.” Og så vendte han sig mod den anden søster, og spurgte lige så stille: ”Hvad gjorde han ved dig min skat, bare sig det til far, så skal jeg nok orne det for dig. Det kan du tro jeg skal, og jeg skal passe endnu mere på dig, så ...”

”Slap nu af,” sagde den anden søster. ”Han har ikke gjort mig noget. Ikke andet end at han har gjort mig forelsket i ham.”

”Hvad?” sagde far Walter.

”Hvad?” sagde mor.

”Hvad?” sagde Villy.

”Hvad?” sagde Villys bror.

”Hvad?” sagde søster AirPad.

”Hvad?” peb vildsvinefyren, og blev helt rød i kinderne.

”Ja,” sagde den anden søster. ”Jeg er blevet forelsket i ham, er det så underligt, måske?”

”Nej, nej, slet ikke,” peb vildsvinefyren. ”Det kan jeg sagtens forstå. Faktisk er det sådan, at jeg også blev forelsket i dig, da jeg så dig stå der med snuden i jorden. Det kan bare noget, det må jeg sige.”

”Jeg ville ønske at du ikke sagde noget,” sagde Villy, og holdt sig for ørerne.

”Ja, jeg ved det,” peb vildsvinefyren. ”Jeg ser kanon godt ud, men lyder helt forfærdeligt. Hvad kan jeg sige, ingen er perfekt.”

Og så vendte han sig mod den anden søster, plukkede lynhurtigt en buket brændenælder som han rakte hende, og peb: ”Hvad siger du til at vi bliver gift?”

”Jeg siger, ja tak,” sagde den anden søster.

Og sådan gik det til, at det der begyndte virkelig underligt, endte endnu mere underligt, og at vildpivesvinet og vildpigesvinet blev gift, at Villy aldrig mere stak snuden i jorden, og at far Walter droppede det med at holde vagt (han skulle i hvert fald ikke risikere, at være skyld i at flere af hans døtre

blev gift med pivedyr). For, bare fordi tingene altid har været på en bestemt måde, betyder jo ikke nødvendigvis, at der ikke kan laves om på det.

PALLE PLOPS NYE GAMLE SKOLE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Ser du, der var engang et hus inde i den store by, og inde i huset var der en opgang. Det var der hvor der var en trappe der gik op, og op, og op. Helt op til toppen af huset. Og når man gik op ad den lange trappe, kom man forbi en hel masse døre.

Inden man begyndte at gå op ad trappen, var der to døre. Bag hver dør var der en lejlighed, og i lejligheden til venstre boede vicevært Rasmussen. Bag døren til højre boede frk. Gumpetung sammen med sin kat og sin papegøje. Gik man så et stykke op ad

trappen, kom man til to døre mere, og bag disse døre var der også lejligheder. De lå lige oven på vicevært Rasmussens og frk. Gumpetungs lejligheder. I den til venstre boede hr. og fru Roehakker og i den til højre boede Palle Plop – det hed han faktisk. Også selv om det lyder fjollet.

Palle Plop var ved at putte alle sine ting i papkasser. Han skulle nemlig flytte lidt udenfor byen, hvor han skulle bo i en gammel skole han havde købt. Alle børnene udenfor byen var færdige med at gå i skole, og derfor var der ikke længere nogen der brugte den. Palle Plop havde elsket at gå i skole dengang han var barn, og tænkte at det da måtte være vidunderligt at bo i en gammel skole. For hvem ved, måske stod der stadig nogle spændende regnestykker på tavlen.

Gik man så længere op ad trappen, kom man op til det der hed 2. sal., og deroppe var der også to lejligheder, og derfor var der også to døre. Til venstre boede Jytte og John og deres to drenge, Emil og Alfred, og til venstre boede Mie og Morten og deres to piger, Eva og Anna.

Det sidste stykke af trappen førte op til tredje sal, hvor der var to bitte små lejligheder helt oppe under taget. De var så små, at der kun kunne bo én i hver. Anton til venstre og Solveig til højre.

Det er altså mange mennesker i ét hus! I det hus jeg bor i, bor der kun to; nemlig min kone og mig. Men hvor mange boede der i det store hus i den store by? Talte du dem, efterhånden som jeg sagde hvem de var? Hvis ikke du gjorde, kan jeg fortælle dig at der

var femten i alt. Femten mennesker i ét hus. Det synes jeg altså er mange, men måske bor du selv i en lejlighed i en opgang hvor der bor endnu flere mennesker, og så synes du jo nok ikke at femten er ret mange.

Nå, men det underlige var, at ingen af dem rigtigt kendte hinanden. Altså, der hvor der boede flere i én lejlighed kendte de selvfølgelig de andre i den lejlighed. Men dem i de andre lejligheder, kendte de ikke rigtigt. I hvert fald ikke de voksne. Børnene kendte hinanden, og legede sammen næsten hver dag. Men ikke de voksne. Nogle gange mødte de hinanden ude på trappen, men så sagde de bare ”god dag”, eller ”dav”, eller ”hej”, og skyndte sig videre. Jeg synes det er lidt mærkeligt, at der kan bo så mange i det samme hus, uden at de kender hinanden. Men det

er mange gange sådan det er i de der huse med mange lejligheder.

Nå, men vi skal lige ned til Palle Plop igen. Ham der boede nede på første sal. Palle Plop havde haft stress, men var blevet rask igen. Stress er sådan en sygdom man kan få hvis man laver mere end man kan holde til, og slet ikke kan finde ud af at holde op. På et tidspunkt bliver man så træt, at det er som om der er nogen der trækker stikket ud af hjernen, så den slukker. Palle Plop var heldigvis blevet rask, og der var blevet tændt for hans hjerne igen. Ja, faktisk var han blevet så rask, at han en dag sagde til sig selv: ”Nej! Ikke om jeg gider knokle hele dagen som skraldemand, bare for at komme hjem og sove, så jeg kan være frisk til at knokle som skraldemand hele næste dag også, bare for at tjene penge nok til at bo i

en lejlighed hvor jeg nærmest kun skal sove. Niks. Ikke tale om. Slut prut med det pjat.” Og så gik han ud af lejligheden, og ned ad alle trapperne og ud på fortovet. Her drejede han til højre, og gik hen til ejendomsmægleren henne på hjørnet. En ejendomsmægler er sådan en der sælger de huse som der ikke er nogen andre der skal bruge til noget.

”Dav,” sagde Palle Plop til ejendomsmægleren.

”God dag,” sagde ejendomsmægleren og bukkede. ”Hvad kan jeg hjælpe med?”

”Jeg vil gerne købe et hus,” sagde Palle Plop.

”Så gerne,” sagde ejendomsmægleren. ”Hvor henne?”

”Det er ligemeget. Jeg tager det bare der hvor det ligger,” sagde Palle Plop. ”Jeg behøver ikke at få det pakket ind, eller leveret eller noget.”

”Javel,” sagde ejendomsmægleren, og trykkede på en hel masse knapper på sin computer. ”Der er et lige her,” sagde han da han var færdig med at trykke, og viste Palle Plop et billede på skærmen. ”Det er en gammel skole.”

”Den er pæn,” sagde Palle Plop. ”Den tager jeg.”

”Så gerne,” sagde ejendomsmægleren, ”det bliver lige 1.211.000 kr. og 48 øre.”

”Tager du MobilePay?” spurgte Palle Plop.

”Naturligvis,” sagde ejendomsmægleren.

Og så købte Palle Plop en gammel skole, og begyndte at pakke sine ting ned i kasser, så de var lettere at bære ud til den nye gamle skole.

”Hvad laver du?” spurgte Emil oppe fra 2. sal. Palle Plop havde nemlig glemmt at lukke døren ind til

lejligheden sidst han var ude i den nye gamle skole med en kasse.

”Jeg pakker,” sagde Palle Plop.

”Hvorfor?” spurgte Emil.

”Det er fordi jeg skal flytte,” forklarede Palle Plop.

”Hvor flytter du hen?” spurgte Emil.

”Jeg har købt en gammel skole lidt udenfor byen, og der flytter jeg ud,” sagde Palle Plop.

”Hvorfor kan du ikke bare blive her?” spurgte Emil.

”Det er fordi det er dyrt at bo i en lejlighed, og fordi jeg er nødt til at arbejde alt for meget for at få råd til at bo i den,” forklarede Palle Plop.

”Koster det ikke noget at bo i en gammel skole?” spurgte Emil, og rynkede brynene. Han syntes det lød underligt, og han var ikke helt sikker på at han forstod hvad Palle Plop snakkede om.

”Jo, det gør det,” sagde Palle Plop og smilede. ”Men ikke nær så meget som at bo her i lejligheden. Og så er der en have hvor jeg kan dyrke gulerødder og kartofler, og ærter og alt muligt, så jeg ikke behøver at tjene penge for at kunne købe det. Det synes jeg er ret smart. Det giver nogle fridage på den lange bane.”

”Okay,” sagde Emil. Han var ikke helt sikker på at det var rigtigt det Palle Plop sagde. Så vidt Emil vidste, var gulerødder og kartofler og ærter noget man købte hos købmanden eller grønthandleren, og han forstod ikke hvorfor Palle Plop ville have en købmandsbutik ude i haven. Og hvad var det for en lang bane der var fridage på? Han var vist ikke alt for klog ham Palle Plop.

”Du kan jo komme ud og besøge mig, hvis du vil,” sagde Palle Plop.

”Skal jeg så gå i skole?” spurgte Emil forsigtigt. Han syntes at han gik nok i skole, og havde bestemt ikke lyst til at gå endnu mere i skole. Og da slet ikke i en underlig skole med en købmandsbutik i haven, og en lang bane med fridage på.

”Nej, nej,” sagde Palle Plop. ”Bare rolig. Den gamle skole jeg har købt, er ikke en skole mere. Nu er den bare et stort hus med en hel masse værelser, og en kæmpestor have der engang var en sportsplads.”

”Må far og mor og Alfred komme med?” spurgte Emil.

”Det må de i hvert fald,” sagde Palle Plop. ”I skal være velkomne alle sammen.”

”Okay,” sagde Emil.

”Nej, ved du hvad?” sagde Palle Plop. ”Jeg har fået en bedre idé. Hvad med om jeg lavede en rigtig fin invitation, som jeg puttede i brevsprækkerne i alle

lejlighederne, så kan hele opgangen komme til skolefest i min nye gamle skole, og så kan vi spise ærter og gulerødder og kartofler. Jeg kunne også bage en kage i det gamle skolekøkken. Hvad synes du om den idé?”

”Det er en god idé,” sagde Emil, og smilede over hele hovedet.

”Der er bare et problem,” sagde Palle Plop, og så helt trist ud. ”Jeg har fået pakket alt mit papir og mine farveblyanter ned i en kasse, og jeg kan ikke huske hvilken kasse det var.”

”Du må gerne låne noget papir og nogle farveblyanter af mig,” sagde Emil, og blev helt glad over at kunne hjælpe Palle Plop – selv om han egentlig ikke kendte ham ret meget.

”Tak,” sagde Palle Plop. ”Det er pænt af dig. Men jeg har jo travlt med at pakke, så jeg får nok ikke tid til at lave indbydelser til skolefest.”

”Altså, jeg kan da godt lave dem for dig, hvis det skal være,” sagde Emil.

”Gider du virkelig det?” sagde Palle Plop, og smilede stort til Emil.

”Ja da,” sagde Emil. ”Jeg gør det lige med det samme.” Og så løb han op på 2. sal hvor han boede, og fandt papir og farveblyanter frem.

I det samme kom Alfred brasende ind på Emils værelse. Han havde Anna fra lejligheden inde ved siden af med. De to havde leget sammen ovre hos Anna, men skulle lige over til Alfred og hente noget.

”Hvad laver du?” spurgte Alfred.

”Jeg laver en indbydelse,” forklarede Emil.

”Til hvad?” spurgte Anna.

”Til Palle Plops skolefest,” sagde Emil.

”Hvad snakker du om?” sagde Alfred.

Og så forklarede Emil hvordan det hele hang sammen, og inden længe sad Emil og Alfred og Anna og Eva – Anna var nemlig løbet ind efter Eva – og lavede de flotteste indbydelser til alle de andre i opgangen.

Og en uge efter at Palle Plop var flyttet ud af lejligheden og ind i den gamle skole, tog vicevært Rasmussen, frk. Gumpetung, og hendes kat og papegøje, og hr. og fru Roehakker, og Jytte og John og Emil og Alfred, og Mie og Morten og Eva og Anna, og Anton og Solveig oppe under taget, alle sammen bussen ud til Palle Plop. Der var også en ny familie med. Det var Susanne og hendes to børn

Viktor og Maja. Det var dem der var flyttet ind i Palle Plops lejlighed da han flyttede ud.

”Velkommen alle sammen!” sagde Palle Plop da bussen havde sat dem alle sammen af ved den gamle skole. ”Hvor er det dejligt at se jer.”

”Mange tak,” sagde de alle sammen. Eller næsten alle sammen, for jeg er ikke sikker på om katten og papegøjen sagde noget. ”Det er også dejligt at se dig.”

Og så viste Palle Plop dem rundt i sin nye gamle skole, og de sagde alle sammen, ”Næh,” og ”Åh,” og ”Ih,” og ”Jeg skal på lokum.” Det sidste var noget papegøjen sagde, men det sagde den altid, så det var der ikke nogen der tænkte noget videre over.

Da der ikke var nogen der kunne spise flere ærter og gulerødder og kartofler, og da der ikke var nogen der kunne drikke mere te og kaffe og saftvand, var det tid til at tage hjem til opgangen igen.

”Øv,” sagde Emil. ”Det var lige så hyggeligt.”

”Ja, det var det,” sagde Anna. ”Jeg gider slet ikke hjem.”

”Det gør jeg heller ikke,” sagde Alfred og Eva.

”Det er der ikke noget at sige til,” sagde børnenes forældre i munden på hinanden. ”Det har været rigtig hyggeligt. Men måske kan vi besøge Palle Plop en anden dag.”

”Det kan I i hvert fald,” sagde Palle Plop. ”Lige så tit I vil.” Og så stod han lidt og tænkte på noget. ”Nej, ved i hvad?” sagde han så. ”Hvad med om vi laver et kollektiv her i den gamle skole?”

”Hvad er et kollektiv?” spurgte Eva.

”Det er hvis man har et stort hus, hvor der bor en hel masse mennesker sammen,” forklarede Evas far. ”Så hjælper man hinanden med alting. Med at lave mad, og gøre rent, og passe køkkenhaven og sådan noget.”

”Præcis,” sagde Palle Plop. ”Her er jo masser af tomme klasseværelser, og så kunne vi alle sammen få hver vores klasseværelse at bo i.”

”Og spise sammen, og hjælpe hinanden med det hele,” sagde vicevært Rasmussen.

”Og her er masser af plads til papegøjen og katten,” sagde frk. Gumpetung.

”Jeg skal på lokum,” sagde papegøjen.

”Lige præcis,” sagde Palle Plop. ”Hvad siger I?”

”Jaaah,” sagde Emil.

”Jubii,” sagde Eva.

”Hurra,” sagde Alfred og Anna i munden på hinanden.

De voksne sagde ikke noget. De skulle lige tænke over det. Det skal voksne altid. Tænke, tænke, tænke. Det er meget nemmere med børn. De er ikke så længe om at beslutte sig.

”Jeg vil i hvert fald gerne,” sagde Solveig, der var den af de voksne der blev først færdig med at tænke. ”Her er så dejligt meget plads, og så behøver jeg ikke længere at gå og dukke nakken, fordi der er lavt til loftet, sådan som der er hjemme under taget.”

”Vi vil også gerne sige ja tak,” sagde hr. og fru Roehakker.

Og efterhånden som de voksne fik tænkt færdig, sagde de alle sammen at de syntes det var en rigtig god idé Palle Plop havde fået, og at de alle sammen

meget gerne ville være med til at lave et kollektiv i den gamle skole.

Og sådan gik det til, at alle dem der boede i opgangen inde i byen, flyttede ud i den gamle skole, for at bo sammen og hjælpe hinanden med det der skulle gøres. Og lige pludselig blev det at lave mad og vaske op meget sjovere end det nogensinde havde været. Og det blev meget sjovere at gøre rent, og at så ærter og gulerødder og lægge kartofler. For det er bare sjovere når man hjælper hinanden med det der skal gøres, og når alle får glæde af alt det man gør sammen.

Og hver aften, når Emil og Alfred og Eva og Anna skulle i seng, syntes de at de havde haft den bedste dag nogensinde. Og så sov de. For man sover så godt, når

man er ude i den friske luft hele dagen. Også selv om man skal hjælpe med forskellige ting.

VINTERBADEREN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dame. En ældre dame. Ja, egentlig var hun vel en gammel dame. Det er man som regel, når man er 104 år gammel, og det var lige hvad hun var.

”Det er fordi jeg er vinterbader,” sagde den gamle dame.

Ved du hvad en vinterbader er for en? Det er en der bader om vinteren. Og ikke bare i et badekar eller

under bruseren som de fleste andre. Nej, en vinterbader går ned til stranden, tager badetøj på, og går ud i vandet og bader. Om vinteren! Godt det ikke er mig. Det må være forfærdeligt koldt.

Men den gamle dame var altså vinterbader. Og forårsbader, og sommerbader og efterårsbader. Hver eneste dag, året rundt, tog hun sit løbehjul og trillede ned til stranden. Det havde hun gjort hver dag i 100 år. De første fire år hun levede, vidste hun ikke at man kunne bade hele året, men lige så snart hun fandt ud af det, begyndte hun. Og nu var hun så 104 år gammel.

Så en dag da hun skulle ned at bade, det var en lørdag i december, sneede det helt vildt.

”Åh nej da,” sagde den gamle dame. ”Mon mit løbehjul kan køre i al den sne? Nå, det finder jeg vel ud af.” Og så gik hun ud i garagen hvor løbehjulet stod til opladning. Hun var nemlig så gammel, at hendes ben ikke rigtigt kunne holde til et gammeldags løbehjul længere. Derfor havde hun fået et elektrisk løbehjul af dronningen til hendes 100-års fødselsdag, og det var jo egentlig pænt af dronningen.

Nå, men den gamle dame gik altså ud i garagen hvor løbehjulet stod lige ved siden af hendes Ferrari.

”Skal vi se om du kan køre i snevejr?” sagde den gamle dame til løbehjulet, og tog ledningen ud af stikkontakten og trak køretøjet med udenfor.

Løbehjulet sagde ikke noget, for, ja altså, det gør løbehjul sjældent.

Da den gamle dame havde fået løbehjulet udenfor, og fået tændt for det, stillede hun sig op og gav fuld

gas. Det skete der ikke meget ved. Hjulet kørte bare rundt i al sneen, uden at flytte på løbehjulet.

”Nå, øv,” sagde den gamle dame. ”Skal jeg da virkelig tage bilen i dag?” Den gamle dame var ikke meget for at køre i sin bil, selv om der var mange der mente at det var en vildt lækker lille Ferrari hun havde. Knaldrød var den også.

Men der er det ved den slags små flade racerbiler, at de næsten ikke er til at komme ned i, når først man er blevet 100 år. Knoglerne har det med at blive lidt stive i det, når man bliver så gammel, og så er det et problem at komme ned i bilen. Sædet er næsten helt nede på vejen, og det er langt nede når man er gammel. Men altså, den gamle kone havde ikke andre biler. Kun sin knaldrøde Ferrari – ja, og så løbehjulet, men det duede jo ikke i sneen.

Så den gamle kone sukkede og trak løbehjulet ind igen. Børstede det værste sne af, og stillede det op ad væggen, inden hun gik ind til kommoden i sit soveværelse og rodede rundt efter nøglen til Ferrarien.

”Det var da underligt,” mumlede den gamle kone, mens hun rodede i først den ene skuffe og så den anden. Og den tredje. Og den fjerde. Først da hun nåede ned til den femte og allernederste skuffe i kommoden, havde hun held med sig. Nede i bunden af et par uldne strømpebukser lå bilnøglen.

”Ha!” sagde den gamle kone og rakte hånden med nøglen i vejret. ”Jeg ved lige hvor jeg har sagerne.”

Da hun var tilbage i garagen igen, og havde lukket garageporten op, åbnede hun døren til Ferrarien, og så sukkede hun.

”Du glade verden hvor er der langt ned,” sagde hun og forsøgte at sætte sig ind i bilen. Det gik

overhovedet ikke. Hendes gamle stive ben og ryg kunne slet ikke krølles så meget sammen at hun kunne komme ind.

”Hmmm,” sagde den gamle dame, og kløede sig i håret. ”Hvad nu hvis jeg bare lader mig falde ind i bilen. Det må da kunne lade sig gøre.”

Og så stillede hun sig med ryggen til Ferrariens dør, og lod sig falde baglæns ind i bilen.

Troede hun.

GONK! Sagde det, da hun knaldede hovedet ned i bilens tag.

”Av for katten da også,” mumlede den gamle dame, og gned sig på hovedet.

Så prøvede hun at kaste sig ind i bilen, på samme måde som man kaster sig ned i en swimmingpool.

GONK! Sagde det, da hun knaldede hagen ned i bilens tag.

”Av for katten da også,” mumlede den gamle dame, og gned sig på hagen.

Den næste halve times tid forsøgte hun på alle mulige – og en hel del umulige – måder, at komme ind i sin lille flade møgbil, og til sidst opgav hun. Men da havde hun også så mange blå mærker, at det halve kunne være nok.

”Hallo!” lød en stemme udenfor garagen. ”Hvad sker der herinde?”

Det var den gamle dames nabo der stod og kiggede ind i garagen.

”Åh, hej nabo,” sagde den gamle dame. ”Jeg er såmænd ved at forsøge på at komme ind i min flade, men meget knaldrøde, lille møgspand af en Ferrari. Løbehjulet kan ikke køre i al den sne, og jeg skal jo ned at bade, ved du nok.”

”Ja, det ved jeg,” sagde naboen og kløede sig i håret. ”Men hvorfor gonk’er det sådan når du sætter dig ind i bilen. Er der noget galt med den?”

”Det er fordi jeg er alt for gammel og stiv til at kunne krølles så meget sammen at jeg kan komme ind i den skrammelkasse,” forklarede den gamle dame. ”Jeg gonk’er hele tiden hovedet, eller hagen, eller benene eller armene eller ørerne eller næsen ind i taget på blikdåsen.”

”Hmm...” sagde naboen, og tænkte sig om. Han ville jo gerne hjælpe sin gamle dame-nabo på en eller anden måde.

”Altså,” sagde han, da han havde tænkt længe. ”Jeg har jo godt nok ikke nogen bil du kan låne. Min kone og jeg har kun én bil, og den skal hun bruge i dag. Men måske kan jeg hjælpe dig alligevel.”

”Kan du virkelig?” sagde den gamle dame. ”Det er godt nok pænt af dig. Tænker du at du vil bære mig ned til stranden, måske?”

”Narh,” sagde naboen. ”Det går nok ikke. Hvad nu hvis jeg falder i en snedrive? Så taber jeg dig jo.”

”Uha ja,” sagde den gamle kone. ”Det duer ikke. Så knækker jeg bare de fleste af mine gamle stive knogler. Ja, og dem jeg ikke knækker, de brækker nok, og hvis der er nogen tilbage, er jeg ret sikker på at de flækker.”

”Lige præcis,” sagde naboen. ”Men jeg har jo en gammel traktor. Den glider i hvert fald ingen steder hen. Den må du gerne låne, hvis det var noget?”

”Åh ja,” sagde den gamle kone. ”Det vil jeg virkelig gerne.”

”Jamen så henter jeg den lige,” sagde naboen, og gik over til sig selv. Og et øjeblik efter, kom han

trillende på sin gamle traktor. Den var grå, og havde ikke noget førerhus, for det havde traktorer ikke i gamle dage, og naboens traktor var fra gamle dage.

”Neeej!!!” jublede den gamle dame, og klappede i hænderne mens hun hoppede lige så stille, og meget forsigtigt, op og ned. ”Hvor er den fiin!” og så smilede hun over hele hovedet.

”Ja, det er jo så min gamle traktor fra 1900-et-eller-andet gammelt,” sagde naboen og hoppede ned. ”Tag du bare den ned at bade.”

Og det gjorde den gamle dame så. Lige så stille tøffede den gamle grå traktor ned til stranden.

”Jeg er tilbage lige om lidt,” sagde den gamle dame, og klappede traktoren kærligt på bagskærmen. Og så tog hun sin pose med håndklæde og badedragt, og trippede forsigtigt ned til vandet.

”Uha, det er køligt,” sagde den gamle dame da hun havde fået alt tøjet af og badedragten på. ”Det var vel nok godt, at jeg tog min uldne vinterbadedragt med i dag.” Og så gik hun ud i vandet.

Troede hun.

”Hør hov,” sagde den gamle dame, da hun havde gået et stykke. ”Jeg bliver jo slet ikke våd på tæerne.” Og så kiggede hun ned, for at se hvad der var galt.

Kan du gætte hvorfor hendes tæer ikke blev våde?

Jep, lige præcis. Det var så koldt, at der var is på vandet. Så i stedet for at gå *i* vandet, gik hun *på* vandet.

”Nej, helt ærligt,” sagde den gamle dame, og stampede surt på isen. ”Alt det bøvl med at komme herved, og så kan jeg slet ikke komme i vandet.” Og så stampede hun lidt mere på isen, og sagde ”Helt

ærligt!” en gang til. ”Hov!” sagde hun så. ”Der fik jeg sandelig lige en idé!”

Og så traskede hun tilbage over isen, og op til traktoren, som hun startede, og kørte ud på isen. Det kunne isen slet ikke holde til, og inden længe havde den gamle dame kørt isen så meget i smadder, at hun kunne komme i vandet og bade.

”Næmenfyda, hvor er det dog smadderkoldt,” sagde den gamle dame, og klaprede så meget med sine forlorne tænder, at de faldt ud af munden på hende, og ned i vandet. ”Åh nej,” sagde hun, ”det går ikke uden tænder, så kan jeg jo slet ikke tygge lakrids.” Og så dykkede hun ned under vandet, og rodede rundt, indtil hun fandt sine tænder igen. ”Det var bedre,” sagde hun da hun igen havde munden fuld af tænder. ”Og nu skal jeg saftsuseme hjem i varmen.”

Og så gik hun op på stranden, tørrede sig og tog sit tøj på igen, og startede traktoren og kørte hjem.

”Nå,” sagde naboen da hun kom hjem. ”Lykkedes det at komme i vandet?”

”Det gjorde det i hvert fald,” sagde den gamle dame, og fortalte hvordan traktoren havde hjulpet hende med at få hul på isen så hun kunne bade. Det med tænderne fortalte hun ikke. Hun syntes det var lidt pinligt, og det havde jo heller ikke noget med traktoren at gøre, så det behøvede naboen ikke at vide noget om.

”Nå men det var da dejligt,” sagde naboen. ”Måske skulle du købe dig en gammel traktor, så du kan komme i vandet hver dag, lige meget om det sner eller fryser.”

”Det var da en glimragende idé,” sagde den gamle dame. ”Hvad koster den?”

”Hvad koster hvad?” spurgte naboen forvirret.

”Traktoren,” sagde den gamle dame. ”Hvad koster din traktor?”

”Arh,” sagde naboen. ”Det ved jeg ikke. Jeg havde ikke lige regnet med at skulle sælge den.”

”Men kan vi så bytte?” spurgte den gamle dame, og pegede ind i garagen.

”Bytte?” sagde naboen. ”Med hvad? Med løbehjulet?”

”Nej da,” sagde den gamle dame. ”Da ikke med løbehjulet. Det har jeg jo fået af dronningen, og jeg tror ikke det er tilladt sådan at bytte hendes gaver til en traktor. Nej, jeg tænker på bilen. Hvis du nu får min lille flade møgspand af en Ferrari, så får jeg traktoren.”

”Arh,” sagde naboen. ”Det tror jeg ikke er nogen god idé. Din knaldrøde Ferrari koster jo mange flere penge end min gamle grå traktor, og jeg har slet ikke råd til både at give dig min traktor og et par millioner kroner oveni.”

”Det skal du heller ikke,” sagde den gamle dame. ”Jeg tænkte at vi kunne bytte lige over. Du får møgspanden og jeg får traktoren. Vil det være okay?”

”Øh ja,” sagde naboen forvirret. ”Det ville være meget okay, men du snyder jo dig selv helt vildt, ved at bytte noget der er så dyrt med noget der ikke koster nær så meget. Folk vil jo bare tro at jeg har narret den fra dig.”

”Jo,” sagde den gamle dame. ”Det er da rigtigt nok at møgspanden er meget mere værd end din gamle traktor. Men, kun hvis man tænker på penge, og hvis jeg skal være helt ærlig, så er jeg ret ligeglad med

dem. Men for mig vil din gamle traktor være meget mere værd en min knaldrøde møgspand. Jeg kan nemlig bruge din traktor til noget, men jeg kan ikke bruge bilen til noget. I hvert fald ikke uden at brække både arme og ben, og sikkert også noget andet, og hvor sjovt er det så lige at køre, hvis alle knoglerne ligger og rasler rundt i småstykker?”

”Nej, det kan jeg selvfølgelig godt se,” sagde naboen og nikkede.

”Nå, men er det så ikke bare det vi gør?” sagde den gamle dame.

”Jo, altså, det, jeg mener, ja tak,” sagde naboen.

”Godt,” sagde den gamle dame, og rakte naboen nøglerne til den knaldrøde Ferrari. ”Værsgod, nøglerne til ét styk knaldrød og knaldflad møgspand.”

Og så kørte naboen Ferrarien ud af den gamle dames garage, og den gamle dame kørte traktoren ind.

For hvor sjovt er det lige at have dyre ting, hvis man ikke kan bruge dem til noget? Så er det jo bare ting, og oven i købet ubrugelige ting der ikke kan bruges til andet end at blære sig med. Nej, så hellere have noget man kan bruge. Det er meget mere værd.

BILEN DER SLET IKKE VAR EN BIL

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dame, der var gift med en mand. De havde indtil flere børn, og en del børnebørn. Ja, for at sige det som det er, så var de bedsteforældre, og det kan der siges meget godt om. Men det har ikke noget med historien at gøre, så det springer vi over i denne omgang.

Damen hed fru Halvgammel, og hendes mand hed hr. Halvgammel. Og det var i grunden underligt, for der var ingen af dem der var halvgamle. I virkeligheden var

de bare gamle, så det er lidt som hvis du hed Statsminister til efternavn, uden at være det. Eller Posedame, uden at være det. Det var sådan det var med hr. og fru Halvgammel. Det var noget de hed, uden at være det.

Fru Halvgammel kunne godt lide at surfe på nettet. Det er det man kalder det, når voksne sidder og kigger på hjemmesider og Facebook og den slags, uden egentlig at kigge efter noget bestemt. Mere bare for at få tiden til at gå med noget ingenting, så man slipper for at støvsuge og slå græs og tømme opvaskemaskine.

Hvis børn gør det samme, så siger man at de søger informationer til deres skoleopgaver. Også selv om det egentlig er det samme de laver.

Nå, men fru Halvgammel kunne godt lide at surfe på

nettet. Hr. Halvgammel var ikke så vild med at hun gjorde det, for det endte altid med at hun liiige kom til at købe et eller andet. En ny hat, eller et par nye sko, eller en økse eller nogle høns. Et eller andet. Det var sådan set lige meget hvad hun købte, så længe hun købte noget. Så var hun glad, og så var han nervøs for om hun havde brugt alle deres penge, så han ikke kunne få bøf og rødvin til aftensmad om onsdagen.

En dag hvor fru Halvgammel havde surfet på nettet, havde hun fundet en fin ny bil. Ja, den var så ny, at den slet ikke var lavet endnu, så den skyndte hun sig at købe, og smed også lige et par kagebøger og nogle strikkepinde i indkøbskurven nu hun alligevel var i gang.

”Åh nej,” stønnede hr. Halvgammel, da han så sin

kone sidde ved computeren med julelys i øjnene. Han vidste nemlig, at kone + computer + julelys var = alt for mange penge.

”Kom og se, skattebasse,” sagde fru Halvgammel.

”Åh nej,” stønnede hr. Halvgammel. Skattebasse var nemlig et af de ord der kun blev brugt når det havde været lidt dyrt.

”Kom nu, skattebassemand,” kaldte hun.

”Åh dobbelt-nej,” stønnede hr. Halvgammel. For når der blev sagt skattebassemand, betød det at der kun var råd til havregrød og ét-lags toiletpapir resten af året.

”Se,” sagde fru Halvgammel stolt. ”Se hvad jeg har købt.”

”Hvad er det?” spurgte hr. Halvgammel, og kiggede på skærmen.

”Kan du ikke se det?” sagde hun.

”Næh, ikke rigtigt,” indrømmede han.

”Kan du slet ikke se det?” spurgte hun, og hævede overrasket øjenbrynene. ”Det er da en bil.”

”Nå,” sagde hr. Halvgammel. ”Nej, det kan jeg så slet ikke se. Det ligner mere noget ...” og så var der noget der gik op for ham. ”Hvorfor viser du mig den? Er der nogen særlig grund til det?”

”Narh, det,” sagde fru Halvgammel, og vred hænderne sådan lidt rundt. ”Altså, jeg tror nok at jeg har købt den. Men det var bare fordi jeg skulle have en kogebog og nogle strikkepinde, og så kunne man få bilen billigt, hvis man købte alle tre ting samtidig, og så tænkte jeg at det var rigtig fornuftigt at købe en bil, når jeg ligefrem kunne spare 25 kr. – altså plus forsendelse, men alligevel. Var det ikke godt tænkt?”

Og det syntes hr. Halvgammel egentlig slet ikke at det var, men nu havde hun jo købt bilen, så det ændrede ikke på noget at begynde at brokke sig. Så i stedet for

at svare, spurgte han hvornår posten kom med bilen.

”Den kommer allerede om tre måneder,” sagde fru Halvgammel.

”Tre måneder?” sagde hr. Halvgammel overrasket. ”Hvorfor først om tre måneder?”

”Altså, den er jo ikke lavet endnu,” forklarede hans kone.

”Er den ikke lavet endnu?” spurgte hr. Halvgammel overrasket.

”Nej, nej. Men altså, det bliver den jo inden den kommer. Lavet, altså.” sagde fru Halvgammel.

”Jeg skal lige forstå det her rigtigt,” sagde hr. Halvgammel, og kløede sig i håret. Eller, han kløede sig der hvor håret engang havde været. Nu var det mere sådan, ja, altså, væk, ligesom. Det er sådan det er med halv- og helgamle mænd. De taber håret, og bliver skaldede. ”Jeg skal lige forstå det her rigtigt,” gentog

hr. Halvgammel. ”Du har købt en bil der ikke findes, er det rigtigt forstået?”

”Nej, nej,” sagde fru Halvgammel, og grinede. ”Det ville da være fjollet. Nej, bilen findes skam. Eller, det gør den ikke endnu, men en dag gør den.”

”Så den findes ikke,” konstaterede hr. Halvgammel. ”Det var jo det jeg sagde.”

”Altså, der er jo ingen grund til at blive sur,” sagde fru Halvgammel. ”Jeg sparede trods alt 25 kr. på den handel. Det er da også noget.”

”Javel ja,” sagde hr. Halvgammel. ”Og hvor meget ville du så have sparet, hvis du ikke havde købt bilen? Jeg går ud fra at det ville være noget mere end 25 kr.”

”Du behøver altså ikke blive sur,” sagde fru Halvgammel, og foldede armene over brystet. ”Det er trods alt en elbil.”

”Åh nej,” stønnede hr. Halvgammel. ”Er du klar over

hvad batterier koster nu om stunder? Jeg så lige at 10 af de gode batterier koster 75 kr. nede ved købmanden. Og hvor mange batterier skal der så i sådan en elbil der ikke findes? Ikke nogen? Eller 100, måske?"

Og det var så her fru Halvgammel valgte at gå sin vej. Her gik hun og sparede 25 kr., og så blev han bare sur. Det var for dårligt.

"Hallo," sagde hr. Halvgammel. "Jeg taler til dig."

"Nå," sagde fru Halvgammel. "Men jeg taler ikke til dig." Og så smækkede hun døren ind til spisekammeret.

Det er vist ikke for meget sagt, at de næste tre måneder var stille og rolige, når nu de ikke rigtigt kunne tale sammen.

Men så en dag ringede det på døren. Det var posten

der skulle aflevere en pakke.

”Dav post,” sagde hr. Halvgammel da han åbnede døren, og så hvem det var. ”Har du noget spændende til mig i dag?”

”Det ved jeg ikke,” sagde posten, ”men jeg har i hvert fald noget stort. Jeg kunne slet ikke have pakken inde i bilen, så jeg blev nødt til at lægge den op op taget og binde den fast med noget snor.”

”Du godeste,” sagde hr. Halvgammel, og kiggede ud i indkørslen hvor posten havde stillet den store pakke. ”Hvad kan det dog være?”

”Det er ikke godt at vide,” sagde posten, ”men du skal lige skrive under på at du har modtaget den.”

Og så skrev hr. Halvgammel under, og pakkede den store pakke ud.

”Hvad i alverden?” sagde han da han var færdig. ”Hvad er det dog for noget?”

Og så gik han ind og bankede på døren til spisekammeret hvor fru Halvgammel havde siddet siden den dag de blev lidt sure på hinanden.

”Kom lige herud,” sagde han. ”Der er kommet en stor pakke, og jeg kan ikke finde ud af hvad det er for noget.”

Fru Halvgammel åbnede forsigtigt døren, og kiggede ud. ”Hvad er det for en pakke?” spurgte hun nysgerrigt.

”Ja, det er en pakke – en stor pakke – med noget mærkeligt i. Kom og se,” sagde han og gik udenfor igen.

”Der er den jo,” sagde fru Halvgammel, da hun fik øje på det hr. Halvgammel havde pakket ud. ”Det er jo bilen. Den jeg købte. Med rabat,” tilføjede hun for en sikkerheds skyld.

”Bilen?” sagde hr. Halvgammel. ”Det har da aldrig

været en bil. Den har jo ingen hjul.”

”Den skal nok bare samles først,” sagde fru Halvgammel, og skyndte sig hen og åbnede døren i bilen – eller hvad det nu var for noget.

”Ja, se bare,” sagde fru Halvgammel. ”Der ligger en samlevejledning i handskerummet. Så skal du bare gøre som der står i den, og så har vi en bil.”

Og hr. Halvgammel glemte helt at være sur. Han elskede at bygge ting. Især hvis der var en lille brugsanvisning der forklarede hvordan han skulle gøre. Og så gik han i gang. Det tog det meste af dagen at få den samlet, men til sidst blev han færdig.

”Næh,” sagde fru Halvgammel der i det samme kom ud med kaffe og banankage. ”Er du allerede færdig? Den er vel nok flot. Skal vi ikke køre en tur i den med det samme? Vi kan tage kaffen og banankagen med.”

”Det skal vi så ikke, nej,” sagde hr. Halvgammel.

”Nå,” sagde fru Halvgammel. ”Men så kører jeg da bare selv.”

”Det gør du så ikke, nej,” sagde hr. Halvgammel.

”Og hvorfor gør jeg så ikke det?” spurgte hans kone.

”Ja, fordi den ikke kan køre,” svarede han.

”Åh, den skal lige lades op først, er det det du mener?” spurgte hun.

”Nej, den er ladet op, men det er ikke en bil,” sagde han. ”Det står her i samlevejledningen; ’Sådan bygger du dit nye Eagle 1 rumskib.’”

”Rumskib?” sagde fru Halvgammel, og så meget forvirret ud. ”Men jeg købte da en bil. Det er jeg helt sikker på at jeg gjorde.”

”Nej, det gjorde du så ikke,” sagde hr. Halvgammel. ”Du købte et rumskib.”

”Nå,” sagde fru Halvgammel. ”Men det er da også meget sjovere. Så kan vi tage en tur til månen. Det har

vi så tit snakket om at gøre. Og vi kan jo stadig tage kaffen og banankagen med.”

”Det har vi da aldrig snakket om,” sagde hr. Halvgammel.

”Nej, måske ikke direkte, men jeg har tit tænkt på at vi burde snakke om det,” sagde hun.

”Nå, men enten vi har snakket om det, eller burde have snakket om det, så kan vi ikke flyve med det.”

”Hvorfor ikke?” spurgte fru Halvgammel.

”Der står i brugsanvisningen at man skal have kørekort til rumskib for at måtte flyve med det. Og der er mig bekendt ingen af os to der har kørekort til rumskib. Jeg har i hvert fald ikke,” sagde hr. Halvgammel bestemt.

”Kan vi ikke bare prøve at flyve med rumskibet. Bare lidt. Vi kan bare flyve rundt i haven, uden at der er nogen der ser det,” foreslog hun.

”Narh, jeg ved ikke rigtigt,” sagde hr. Halvgammel. ”Det er jo forbudt, og så må man ikke.”

”Øv,” sagde fru Halvgammel, der rigtig godt kunne tænke sig at flyve i det nye rumskib.

”Gad vide ...” sagde hr. Halvgammel, og skyndte sig ind i huset hvor han begyndte at rode rundt i en bunke gamle blade og aviser og brochurer.

”Hvad laver du?” spurgte fru Halvgammel, der var fulgt med ind.

”Ja, her er den,” sagde hr. Halvgammel, og holdt en brochure op. ”Jeg vidste at den var her et sted.” Og så begyndte han at blade i brochuren. ”Jep, det står lige her,” sagde han og pegede på en side.

”Hvad står lige hvor?” spurgte fru Halvgammel. ”Og hvad er det for en brochure du har fundet?”

”Det er en brochure fra aftenskolen,” forklarede hr. Halvgammel. ”Jeg kunne huske at vi havde fået den

engang, og at jeg havde set at man kunne tage kørekort til rumraket. Kurset begynder allerede i morgen, og fortsætter de næste tre tirsdage.”

Og så meldte hr. og fru Halvgammel sig til kurset, og en måned efter havde de begge to et helt nyt kørekort til rumskib.

”Nå,” sagde hr. Halvgammel. ”Hvad bliver det til med kaffen og banankagen? Var der ikke noget med at vi skulle på skovtur på månen?”

”Jo,” sagde fru Halvgammel, og skyndte sig ind efter kaffe og kage.

”Hvem skal køre?” sagde hr. Halvgammel inden han satte sig ind i rumskibet.

”Hvis du kører derop, så kan jeg køre hjem,” sagde fru Halvgammel, og klatrede ind.

”Det er i orden,” sagde hr. Halvgammel. ”Jeg henter lige et par havestole og et havebord, så vi kan sidde godt når vi kommer op til månen.” Og så pakkede han to stole og et bord ned i rumskibets bagagerum.

”Er du klar?” spurgte han, da han også var kommet op i rumskibet.

Fru Halvgammel nikkede bare. Hun var så spændt, at hun slet ikke kunne sige noget. Hun glædede sig bare til at de skulle op til månen, sådan som de så tit ikke havde snakket om.

Og så lettede de. Helt lydløst. For et el-rumskib siger ikke noget. Ligesom en el-bil heller ikke siger noget. For el-biler og el-rumskibes motorer er elektriske, og sviner slet ikke. I hvert fald ikke her hos os, og det er jo det vigtigste.

HUNDEN DER TROEDE DEN VAR EN HØNE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Men allerførst skal vi en tur ud på landet igen. Vil du med?

Ja, det tænkte jeg nok.

Derude på landet, er der højt til himlen, og der dufter nogle gange af blomster og sommer og korn, og andre gange stinker der bare af grisebæ, det er lidt forskelligt.

Derude står der et lille hus. Det er hvidt og har stråtag. Vinduerne er bittesmå, og rødmalede. Ja altså

vinduesrammerne, ikke glasset i vinduerne, det ville være fjollet, for så bliver alting jo rødt, når man kigger ud ad dem.

Lige foran huset er der en vej. Det er en meget smal vej, hvor der kun lige er plads til én bil ad gangen. Til gengæld er der nogle meget dybe huller i den. Så, ja, altså, egentlig bare en elendig lille møgvej.

Omme bag huset er der en have. Nede i enden af haven står der nogle gamle æbletræer og pæretræer. Og i den ene side af haven er der en køkkenhave med kartofler og porrer og radiser og ærter og gulerødder og ... ja, det var vist det. Næ – løg - der er selvfølgelig også løg.

I den anden side af haven er der et hønsehus og en hønsegård. Og midt imellem køkkenhaven og hønsegården, er der en stor græsplæne.

Inde i huset bor Gerda. Hun er gammel. Ikke sådan tudse-meget-ældgammel, men heller ikke helt ung. Et sted midt imellem vil jeg tro – hvis altså det betyder gammel.

Dengang Gerda var helt lille bitte, blev hun født i huset, og det blev hun så glad for, at hun har boet der lige siden. Gerdas mand, der hedder Svend, bor der ikke mere. Han har boet der, men nu bor han på et plejehjem. Han er nemlig også gammel, og har lidt svært ved at huske.

Gerda og Svends børn, to drenge og to piger, bor der heller ikke mere. De er for længst blevet voksne, og har fået deres egne familier. Så nu er der kun Gerda tilbage i huset. Ja, og så hønsene – selv om de godt nok ikke bor inde i huset sammen med Gerda. De bor selvfølgelig ude i hønsehuset. Til gengæld bor

hunden Uffe inde hos Gerda. Uffe er sådan en slags lidt-af-hvert hund. Hverken Gerda eller Uffe ved helt præcis hvilken slags hund han er, men det er også ligemeget, for Uffe er en god hund, og så betyder det jo ikke noget om han er schäfer eller puddel eller foxterrier eller noget helt syvende. Ude på landet er der så god plads, at man er ligeglad med stamtavler og racehunde. Så længe den hund man har er en god hund, der ikke bider andre end postbudet, er det fint nok.

”Godmorgen Uffe,” sagde Gerda hver morgen når hun stod op.

”Godmorgen Gerda,” sagde Uffe.

Ja, ja, jeg ved godt hvad du tænker. Du tænker; ”Jamen hunde kan da ikke tale.” Og det kan

de jo heller ikke hvis det skal være helt rigtigt, men Gerda kunne godt lide at forestille sig at Uffe talte med hende. Det var lidt hyggeligere på den måde, når der sådan var nogen at snakke med. Og ja, altså derude på landet, er der jo så god plads og så højt til himlen, at man kan have lige så stor en fantasi som man kan forestille sig.

”Skal vi gå ud og se om hønsene har lagt nogle æg til os?” spurgte Gerda. Hun kunne nemlig godt lide at få spejlæg til morgenmad.

”Ja, lad os det,” sagde Uffe. Og så gik de ud til hønsene.

Og selv om hønsene havde et fint hønsehus og en fin hønsegård, så brugte de ikke rigtigt nogen af delene. De gik bare rundt i haven som de havde lyst

til. Men når de skulle sove, og når de skulle lægge æg, ja, så gik de selvfølgelig ind i hønsehuset.

”God morgen, Anders,” sagde Gerda til den store flotte hane der i det samme kom gående forbi. Det var hans job at holde øje med hønsene, og at sørge for at der ikke var nogen af dem der forvildede sig ud på vejen og blev kørt ned.

”God morgen, Gerda,” sagde hanen Anders. Og det gjorde den jo ikke, men du ved, Gerda og hendes fantasi ...

”Ved du om der er nogen æg i dag?” spurgte Gerda.

”Næ,” sagde Anders. ”Det har jeg ikke lige tjekket endnu.”

”Nå, men det gør heller ikke så meget,” sagde Gerda, og bad Uffe gå ind i hønsehuset for at se om der var nogen æg.

Lidt efter kom Uffe ud igen, og så noget forvirret ud.

”Altså,” sagde han. ”Der er æg derinde, tror jeg, men det er nogle meget mærkelige æg.”

”Nå, sagde Gerda, ”hvordan mærkelige?”

”Ja, altså,” sagde Uffe, ”de er meget gule, og ret bløde i det, lissom. Og så løber de rundt.”

”Ha, ha, ha, haaaaa!” grinede Gerda. ”Det lyder som om vi har fået kyllinger.”

”Hvad er det for noget?” spurgte Uffe. ”Betyder det lådne æg med ben?”

”Nej, kyllinger er babyhøns. De er meget søde.”

”Hvor i alverden kommer de fra?” spurgte Uffe. ”Jeg vidste ikke at der var nogen af hønsene der var gravide og skulle føde.”

”Ha, ha, ha, haaaaa!” grinede Gerda igen. ”Høns bliver ikke gravide, og de føder ikke deres unger.”

”Hvor kommer de så fra?” spurgte Uffe, der ikke fattede en disse.

”De kommer ud af æggene,” forklarede Gerda.

”Øh, nej,” sagde Uffe. ”Det gør de så ikke. Der kommer spejlæg ud af æggene, det har jeg selv set. Ikke babyhøns.”

”Okay,” sagde Gerda, og trak vejret dybt. Og så forklarede hun; ”Når en høne lægger æg, og bagefter lægger sig selv ovenpå æggene og varmer dem, så kommer der kyllinger ud af æggene.”

”Nå, på den måde,” sagde Uffe, og så ud som om han forstod det hele. I virkeligheden fattede han ikke en pind. ”Jamen, så går jeg lige ind og tjekker op på de der små gule dimser med ben – kyllinger, var det ikke sådan du kaldte dem?”

”Jo, det var det,” sagde Gerda, og fortsatte, ”nå, men hvis æggene er blevet til kyllinger, går det jo ikke

at lave spejlæg – eller spejlkyllinger – til morgenmad. Jeg går ind og finder på noget andet.”

Og så gik Gerda ind i huset igen, og Uffe gik ind i hønsehuset igen. Han skulle lige se nærmere på de små gule klumper.

”Hej,” sagde Uffe til Høne-Henny der lå på reden og holdt øje med sine kyllinger. ”Der er gang i den, hva’?”

”Det er der i hvert fald,” sagde Høne-Henny. ”Lige i overkanten måske, man skal have et øje på hver finger, når man har sådan nogle størrelser. Og når man så ikke har nogen fingre at have øjne på, bliver det jo ligesom ikke lett ... RASMUS! KAN DU KOMME NED DERFRA ...” råbte Høne-Henny ad en kylling der var på vej op i en stor tønde med hønsefoder. ”Ja,

som jeg var ved at sige, så ... JAKOB! NU STOPPER DU! LAD DIN SØSTER VÆRE!”

”Aj, altså,” sukkede Høne-Henny. ”Man skal holde øje med dem hele tiden.”

”Ja, det kan jeg se,” sagde Uffe.

”SÅ BØRN, SÅ ER DET SENGETID!” råbte Høne-Henny. Og så kom alle kyllingerne hen til hende, og kravlede ned under hende for at putte sig og sove.

”Nå, så blev der ro,” sagde Uffe.

”Ja, men nu har jeg så bare et andet problem,” sagde Høne-Henny.

”Hvad er det?” spurgte Uffe.

”Jeg skal helt vildt tisse,” sagde Høne-Henny.

”Øh, javel ja,” sagde Uffe, men det kunne han jo ikke rigtigt gøre noget ved.

”Kan du ikke ...” sagde Høne-Henny.

”Kan jeg ikke hvad?” spurgte Uffe.

”Ja, altså, passe dem, mens jeg lige går på toilettet?” sagde Høne-Henny.

”Arh,” sagde Uffe. ”Det går vist ikke. Den slags har jeg ikke forstand på.”

”Bare lige et øjeblik?” tiggede Høne-Henny. ”Jeg skal nok skynde mig.”

”Jamen, jeg ved slet ikke hvordan man gør,” sagde Uffe.

”Det er slet ikke svært,” sagde Høne-Henny. ”Du skal bare ligge på dem, mens jeg lige smutter ud og ordner det der skal ordnes.”

”Ligge på dem?” sagde Uffe. ”Arh, det er vist ikke nogen god idé. De bliver bare helt flade. Ligesom spejlæg – eller spejlkyllinger.”

”Nej, nej,” sagde Høne-Henny. ”Det kan de sagtens holde til. Gider du?”

Og egentlig ville Uffe helst være løbet ud for at lege med en pind eller noget. Og måske grave et lille hul i græsplænen. Men fordi han var så flink som han faktisk var, sagde han, at han da godt kunne lægge sig på kyllingerne indtil Høne-Henny kom tilbage. ”Men du skal skynde dig,” sagde han. Og det lovede Høne-Henny at hun nok skulle.

Så rejste Høne-Henny sig fra reden, og løb ud for at tisse, og Uffe kravlede op og lagde sig på alle kyllingerne, mens han mumlede for sig selv; ”Det er godt nok mærkeligt det her.”

”Pip,” sagde en af kyllingerne i søvne.

”Ja, det siger du nok,” sagde Uffe, ”men jeg ved jo ikke engang hvad det betyder.” Og så gav han sig til at vente på at Høne-Henny skulle komme tilbage. Og han ventede. Og ventede. Og ventede. Men Høne-Henny kom ikke tilbage. Og Uffes øjenlåg blev

tungere. Og tungere. Og tungere. Og lige pludselig faldt han i søvn.

”GOOORK!!!” råbte Høne-Henny.

”Hvad?! VOV!”, sagde Uffe der vågnede med et spjæt. Hvor var han, hvem var det der råbte? Og hvad i alverden lavede han i en hønserede sammen med en hel masse små dunede gule kugler?

”Øh, jeg faldt vist i søvn,” sagde Uffe, der stille og roligt kom til sig selv igen. ”Beklager.”

”Helt i orden,” sagde Høne-Henny. ”Og undskyld at det varede så længe, men jeg mødte lige Høne-Helle der var ude at gå med sin barnevogn – hun har nemlig også lige fået kyllinger – og ja, så blev vi jo nødt til at snakke lidt om de kære små, og om hvordan en fjer kan blive til fem høns, du ved.”

”Næ, det ved jeg ikke,” sagde Uffe. ”Hvordan kan det lade sig gøre?”

”Årh, ligemeget,” sagde Høne-Henny. ”Det er en helt anden historie.”

”Javel ja,” sagde Uffe.

”Ja, men nu er jeg så tilbage,” sagde Høne-Henny.

”Ja, det kan jeg se,” sagde Uffe, og lagde sig lidt bedre til rette.

”Ja. Nu. Er. Jeg. Så. Tilbage,” sagde Høne-Henny meget langsomt, og stirrede på Uffe.

”Ja, ja, det er fint,” sagde Uffe. ”Velkommen hjem.” Og så lukkede han øjnene igen.

”GOOORK!!!” råbte Høne-Henny.

”Årh for ...” sagde Uffe, og spærrede øjnene så meget op at de var ved at trille ud af hovedet på ham. ”Behøver du råbe sådan? Jeg ligger jo lige her.

Jeg tror godt jeg kan høre dig, hvis du taler helt almindeligt.”

”Kyllingerne,” sagde Høne-Henny, og pegede på reden med kyllingerne.

”Ja, de har det fint. De sover sødt, de kære små,” sagde Uffe kærligt, og slikkede en af dem så han fik munden fuld af dun.

”Det var da dejligt,” sagde Høne-Henny lidt mopset. ”Men må jeg måske lige få min rede igen?”

”Fluff, prrr, flaff-flaff,” sagde Uffe, og spyttede dun ud.

”Hvad siger du?” spurgte Høne-Henny.

Uffe rømmede sig godt og grundigt inden han sagde, ”Altså, jeg tænkte på om jeg ikke bare kan beholde dem. Jeg har opdaget at der nok er mere høne i mig end jeg først gik og troede.”

”Beholde dem ...?” sagde Høne-Henny. ”Sig mig, er du rigtig klog? De kyllinger er mine børn, og man forærer ikke bare sine børn væk. Og da slet ikke til en hund. Nej du, den må du længere ud på landet med.”

”Kan man det,?” spurgte Uffe.

”Kan man hvad?” sagde Høne-Henny.

”Komme længere ud på landet?” svarede Uffe.

”Nej, det ... næ, det kan man vel egentlig ikke, men det handler heller ikke om hvor langt ude på landet man kan eller ikke kan komme, det handler om at du ligger på mine børn, i min seng, og at du skal fise af nu. Tak for hjælpen, sagde jeg så, men der foræres ikke kyllinger væk i dag.”

Og så måtte Uffe rejse sig fra reden, og sige pænt farvel til kyllingerne.

”Hvad er der galt med dig,” spurgte Gerda samme aften, da de sad og spiste aftensmad. ”Er du syg?”

Men Uffe sagde ikke noget. Han hang bare med hovedet, og sad og stak til maden. Og da de havde spist færdig, eller, det var jo så mest Gerda der spiste færdig, gik Uffe i seng.

Næste morgen gad han ikke at stå op. Det hele kunne være lige meget, nu hvor han ikke kunne passe kyllingerne.

”Skal du ikke snart op?” spurgte Gerda, da det var ved at være middag.

”Nej, det tror jeg ikke,” sagde Uffe og sukkede.

”Nå, nå,” sagde Gerda, og smed et par skiver spegepølse på et stykke rugbrød.

”GOOORK!!!” lød det pludselig henne fra køkkendøren. Det var Høne-Henny der var kommet ind til dem.

”Hvad vil du?” spurgte Uffe surt. Og så rejste han sig hurtigt op og smilede bredt. ”Skal jeg passe dine kyllinger igen?”

”Nej, jeg har noget meget bedre til dig,” sagde Høne-Henny. ”Kom med,” og så løb hun ud af køkkenet igen, og Uffe skyndte sig efter hende.

Ude i hønsehuset, pegede Høne-Henny på en rede der var fuld af æg. ”De er til dig,” sagde hun. ”Vi har alle sammen lagt et æg i reden, og fordi du var så god til at passe mine kyllinger i går, må du få dem.”

”Øh, tak,” sagde Uffe forvirret. ”Men hvad skal jeg med dem?”

”Ligge på dem,” sagde Høne-Henny.

”Hvorfor, det er jo ikke kyllinger,” sagde Uffe, der stadig ikke forstod noget af noget.

”Men det bliver det,” forklarede Høne-Henny. ”Når du har ligget og varmet dem i nogle uger, bliver de til kyllinger, og det vil så være dine helt egne kyllinger.”

”Er det rigtigt?” hviskede Uffe, der blev så rørt, at der løb en lille tåre fra hans ene øje. ”Giver I mig virkelig mine helt egne kyllinger?”

”Nemlig,” sagde Høne-Henny. ”Men du bliver nødt til at lægge dig på dem først.”

Og så sprang Uffe op i reden til æggene, og blev liggende der i mange dage. Og når han skulle spise eller ud at tisse, passede en af hønerne æggene for ham.

Og så en dag, skete der noget. Et af æggene begyndte at røre på sig, og inden længe blev der

banket hul på skallen, og et lille næb stak ud, og inden længe stod der en helt ny kylling, gul og dunet som den slags er. Og i løbet af dagen gik der også hul på de andre æg, som der også kom kyllinger ud af. Og Uffe var lykkelig.

Det viste sig snart, at Uffes kyllinger var noget helt særligt. Uffe havde glædet sig til at høre kyllingernes hyggelige pippen, men der blev han overrasket. Uffes kyllinger pippede ikke. De gøede!

VERDENS KEDELIGSTE MAND

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en mand der hed Jørgen Ib, og Jørgen Ib gik på arbejde hver dag. Han sad på kontor, og det havde han gjort i mange år. Han lavede ikke noget. Han talte ikke i telefon, og han lavede ikke regnskab på en computer. Han sad bare inde på sit kontor. Ikke andet. Det var det hele. Han var ansat til at sidde på kontor, og det gjorde han så, og han havde altid sorte bukser, hvid skjorte og sort slips på, for det har man når man arbejder på kontor. Eller, det er nok ikke alle der har det, men Jørgen Ib havde.

Og når der var frokostpause, og alle de andre der arbejdede samme sted som Jørgen Ib sad i kantinen og snakkede og grinede og spiste og drak kaffe, så sad Jørgen Ib og læste vejrudsigten i en avis. Hver dag havde han det samme med i sin madpakke; to halve med leverpostej, og to halve med spegepølse. Og så havde han en flaske vand fra vandhanen hjemme hvor han boede, for han kunne bedre lide det vand der var i hans hus end det der var på hans arbejde.

Når han var færdig med at sidde på kontor, gik han ud til sin lille bil og kørte hjem. Så lavede han aftensmad som han tog med ind foran fjernsynet, og spiste mens han så vejrudsigten.

Og når han havde spist og ryddet til side, satte han sig med en bog der hed ”Tordenvejr over Svalbard og

omliggende kommuner”. Den læste han i i to timer, inden han gik i seng. Han havde kun den ene bog, og når han havde læst den færdig, begyndte han forfra. Det havde han gjort i mange år, og det havde fungeret rigtig godt, så Jørgen Ib mente ikke at der var nogen grund til at lave om på det.

I det store og hele, var Jørgen Ib en virkelig kedelig mand. Ja, faktisk var han så kedelig at når han blev fotograferet, så var billederne altid i sort-hvid. Det eneste han interesserede sig for, var vejrudsigter. Og hver dag gjorde han de samme ting i den samme rækkefølge, for han kunne godt lide når tingene var som de plejede at være. Og det var nok derfor at der over hans seng, hang et billede med to linjer fra et digt som han holdt meget af. Linjerne var skrevet af en digter der hed Dan Turèll, og der stod:

Jeg holder af hverdagen

Mest af alt holder jeg af hverdagen

En dag blev der ansat en ny på Jørgen Ibs arbejde. Det var en dame der også skulle sidde på kontor, og da det var lidt småt med kontorer, skulle hun sidde på samme kontor som Jørgen Ib. Hun skulle heller ikke lave andet end at sidde der, og det var mest for at det firma hun og Jørgen Ib arbejdede for, kunne fortælle at de havde rigtig mange ansatte, sådan at deres kunder troede det var et kæmpestort firma. I virkeligheden var der kun otte ud af de 341 ansatte der rent faktisk lavede noget. Resten gjorde ikke.

Jørgen Ib var ikke vild med at der skulle sidde en anden inde på hans kontor, for det plejede der jo ikke

at gøre, og Jørgen Ib kunne bedst lide når tingene var som de plejede at være. Men der var ikke rigtigt noget at gøre ved det.

”Hej,” sagde den nye dame, ”Jeg hedder Else Grethe, og jeg skal sidde her sammen med dig, og så tænkte jeg at vi jo lige så godt kunne lære hinanden at kende. Jeg hedder som sagt Else Grethe, jeg går til folkedans om tirsdagen, altså det er tirsdag aften, for om dagen skal jeg jo på arbejde,” og så grinede hun som om hun havde sagt noget sjovt. ”Ja, og hver anden torsdag går jeg til puslespil på aftenskolen, og så har jeg to katte der hedder Mons og Mona, og det er fordi det er en hankat og en hunkat, ja det er så hankatten der hedder Mons og hunkatten der hedder Mona,” og så grinede hun igen.

Du glade verden, tænkte Jørgen Ib. Som hun dog snakker. Der plejer ikke at være nogen der snakker her på mit kontor, men det skal jeg da lige love for at der er nu. Og så overvejede han om det ville virke uhøfligt, hvis han stak fingrene i ørerne, men blev enig med sig selv om, at det ville det nok, så han lod være. I stedet for valgte han at smile til damen, og håbede at det kunne få hende til at tie stille.

Det kunne det så overhovedet ikke, for hun fortsatte: ”Men jeg har jo slet ikke spurgt hvad du hedder, og hvad du laver når du har fri, og det synes jeg jo er rart at vide, når nu vi skal sidde her hver dag, synes du ikke også det, altså at det er rart sådan at kende hinanden?”

Og det syntes Jørgen Ib egentlig slet ikke, men fordi han ikke bare var kedelig, men også høflig, svarede han pænt: ”Jørgen Ib. Læser en bog.”

Damen kiggede bare på ham, og hævede spørgende øjenbrynene.

”Hvad mere?” spurgte hun da det ikke lod til at Jørgen Ib ville sige mere.

”Hvad mere hvad?” spurgte Jørgen Ib, og rettede på en kuglepen der lå en lille smule skævt.

”Ja, der må da være mere at fortælle,” sagde damen. ”Er du gift? Har du børn? Hvad er din hobby? Den slags.”

”Nej. Nej. Læse,” sagde Jørgen Ib.

”Det forstår jeg ikke,” sagde damen. ”Hvad betyder det?”

”Nej, jeg er ikke gift. Nej, jeg har ikke børn. Min hobby er at læse,” sagde Jørgen Ib, og pillede ved sit slips.

”Du siger godt nok ikke meget,” sagde damen og grinede igen.

Denne gang sagde Jørgen Ib slet ikke noget. Han trak bare på skuldrene, og glædede sig til at det blev fyraften, så han kunne køre hjem og få fred og vejrudsigt.

”Nå, men så er jeg jo nødt til at snakke for os begge to,” sagde damen.

Næ, tænkte Jørgen Ib, det er du faktisk ikke, men du gør det jo nok alligevel. Og det gjorde hun. Uafbrudt. Hele dagen. Og da det blev frokosttid, satte hun sig ved samme bord som Jørgen Ib, ”For jeg kender jo ikke nogen af de andre,” som hun sagde. Og så snakkede hun videre om alt muligt Jørgen Ib ikke gad høre om. Men det værste var sådan set ikke at hun snakkede hele tiden, det kunne man vel vænne sig til, tænkte Jørgen Ib, ligesom man kan vænne sig til lyden af en motorsav eller en vinkelsliber. Nej, det værste var, at Jørgen Ib slet ikke fik læst vejrudsigten i

avisen, fordi hun snakkede sådan. Jørgen Ib vidste jo godt, at det ville være uhøfligt at læse avis når hun snakkede, så derfor gjorde han det ikke. Men han havde det meget svært med at der nu var en ting mere, der ikke var som den plejede at være. Først kunne han ikke længere sidde alene på sit kontor, og nu kunne han heller ikke læse vejrudsigten i sin avis. Det var lidt som om der var nogle ledninger der brændte over inde i hans hjerne. Der skete bare alt for meget der ikke plejede at ske, og Jørgen Ib kunne slet ikke finde ud af det. Allermest havde han lyst til at rejse sig og bede damen om at tie stille.

”Ti så stille, dame,” havde han lyst til at sige, for han kunne ikke lige komme i tanke om hvad hun hed. Ja, faktisk havde han lyst til at råbe det til hende. Men fordi Jørgen Ib var så høflig som han var, gjorde han det ikke. Det er altid godt at være høflig, men nogle

gange kan man godt være nødt til ikke at være det. Altså, jeg siger ikke at Jørgen Ib skulle have rejst sig og råbt ad Else Grethe, men måske ville det have været smart hvis han lige havde sagt et eller andet, så han i det mindste kunne få fred til at læse vejrudsigten i avisen.

Da frokostpausen var slut, skulle de tilbage til kontoret.

”Jeg skal lige ’pudre næsen’,” sagde Else Grethe. Det er sådan noget damer nogle gange siger, i stedet for at sige at de skal på wc. Jeg ved ikke helt hvorfor, men jeg er jo heller ikke nogen dame.

Yes! Tænkte Jørgen Ib. Endelig fred. Og så skyndte han sig tilbage til kontoret, hvor han satte sig i fred og ro, og nød at det var som det plejede at være når han sad der.

Det holdt nu ikke ret længe, for Else Grethe fik hurtigt pudret næsen – eller hvad det nu var hun skulle ude på wc’et – og så var hun tilbage igen.

”Ih hvor er det nogle pæne toiletter der er her,” sagde hun på vej ind ad døren.

Nej, nu stopper du! Tænkte Jørgen Ib der mente, at hvis man absolut skulle snakke hele tiden, kunne man da i det mindste snakke om noget. Personligt kunne Jørgen Ib ikke interessere sig mindre for om toiletterne var pæne eller ej. Det var toiletter, og de kunne bruges til det man brugte toiletter til.

Men Else Grethe snakkede bare videre. Og videre. Og videre. Hele resten af dagen snakkede hun. Som et vandfald, snakkede hun. Hun snakkede så meget, at da

det endelig blev fyraften og Jørgen Ib kunne sætte sig ud i sin lille bil for at køre hjem, så var hans ører helt ømme, og der lød sådan en underlig hyletone inde i hans hoved.

Pyh, tænkte Jørgen Ib mens han kørte hjem. Det var godt nok voldsomt. Voldsomt og helt forkert. Men i det mindste bliver resten af dagen da som den plejer at være.

Det gjorde den bare ikke. For Jørgen Ib var så forvirret, og hans hoved så fuldt af støj, at han slet ikke kunne finde hjem.

Nej, nej, nej, tænkte Jørgen Ib, og var helt rundt på gulvet. Hvad sker der lige for mig? Hvorfor kan jeg ikke finde hjem? Det plejer jeg da at kunne. Jeg ved jo ligesom godt hvor jeg bor, for jeg har boet der i

mange år. Men det kunne han bare ikke. Det var helt lige meget hvor han kørte, så syntes han ikke at han kunne kende noget af det. Nej, nej, nej, tænkte Jørgen Ib igen, nu går det jo helt galt med at lave aftensmad og se vejrudsigt og læse om tordenvejr. Og så kommer jeg for sent i seng, og så er jeg for træt når jeg skal på arbejde i morgen, og så skal jeg høre på damen igen en hel dag, og så ... hov! Tænkte Jørgen Ib. Jeg tænker ligesom hun snakker. Det var dog skræmmende, og så prøvede han på at lade være med at tænke på noget, for det er sådan noget mænd kan. De kan slukke for hjernen og nyde roen. Så Jørgen Ib slukkede for hjernen, og lige pludselig var han hjemme igen. Godt nok senere end han plejede at være, og godt nok spiste han senere og så slet ikke vejrudsigten der var forbi da han endelig fik tændt for fjernsynet, men han nåede da at læse i sin bog. Godt

nok kun i én time, for så var det sengetid, men det var da bedre end ingenting.

Men Jørgen Ib kunne slet ikke falde i søvn. Han plejede at læse vejrudsigten i avisen, og se den i fjernsynet, men i dag havde han ikke gjort nogen af delene, så han anede ikke om det ville blive snestorm eller hedebløge næste dag.

Da han havde ligget og vendt og drejet sig et par timer, kom han pludselig i tanke om noget. Avisen! Tænkte han. Den ligger jo stadig i min taske, og når den ligger i min taske, så er vejrudsigten også stadig i den, og så sprang han ud af sengen, flåede avisen op af tasken, og bladrede om til vejrudsigten. Halvkoldt, blæsende og regnvejr. Det var da i det mindste som

det plejede at være, og så gik Jørgen Ib i seng igen, og faldt straks i søvn.

Næste dag på kontoret, fik Jørgen Ib sig en overraskelse. Det var Else Grethe der overraskede ham.

”God morgen,” sagde hun på vej ind ad døren.

Åh nej, tænkte Jørgen Ib. Så skal vi til det igen.

”Undskyld,” sagde Else Grethe da hun havde sat sig ved sit skrivebord.

”Undskyld?” spurgte Jørgen Ib.

”Ja, undskyld at jeg snakkede så meget i går. Det er sådan en rigtig dårlig vane jeg har når jeg er nervøs, og du ved, første dag på et nyt arbejde kan man jo godt blive nervøs,” sagde Else Grethe.

”Nå det,” sagde Jørgen Ib, ”det skal du ikke tænke på. Jeg lagde slet ikke mærke til det.”

Else Grethe gloede bare på ham.

Så begyndte hun at grine. Højt og længe. Og da hun var færdig sagde hun, ”Du er seriøst dårlig til at lyve.”

”Hø-hø,” sagde Jørgen Ib lige så stille.

Men hov. Hvad var det. Grinede han lige eller hvad? Hold da op, tænkte Jørgen Ib. Det vidste jeg slet ikke at jeg kunne. Gad vide om det er fordi alting ikke var som det plejede at være i går? Måske skulle jeg prøve at ...

”Hvordan går det med dine katte?” spurgte han.

”Tak, det går fint,” sagde Else Grethe, og sendte ham et stort smil.

Hmmm, tænkte Jørgen Ib. Måske kan det gå hen og blive helt hyggeligt. Trods alt.

DAMEFRISØREN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en damefrisør der hed Pia Sachs. Hun boede i en mindre provinsby. En provinsby er en by der er mindre end en storby, men større end en landsby. Sådan midt imellem. Og i den der provinsby, der hed Store Væmmelse, havde hun sin egen frisørsalon der hed ”Klipperiet”. Men selv om hun var damefrisør, så klippede hun også herrer og drenge. Ja, hun kunne da også godt lige klippe en hund eller et par får hvis det skulle være. Og julepynt. Så længe det var noget med en saks, så var hun frisk.

Men hun klippede ikke fisk, for så lugtede hendes fingre virkelig grimt i flere dage bagefter.

Alle i Store Væmmelse blev klippet af Pia, og derfor kunne man altid kende dem der kom fra lige præcis den by. Ikke fordi de så alle sammen havde den samme frisure – det havde de faktisk slet ikke – det var mere fordi de havde nogle meget mærkelige frisurer og nogle meget underlige hakker i ørerne. Der var nemlig det ved Pia, at hun var blind. Hun kunne ganske enkelt ikke se en dyt. Der var bare sort skærm. Det var ikke noget der generede Pia, for hun var født blind, og havde aldrig kunnet se noget, og derfor vidste hun heller ikke hvad hun gik glip af. Det er meget værre for dem der har kunnet se, og så pludselig ikke kan se mere.

Men Pia var ikke den der satte sig hen i en krog og syntes at alting var synd for hende. Dels syntes hun ikke der var nogen grund til det, og dels havde hun lidt svært ved at finde den krog hun så skulle sidde i.

En dag da der var en pause mellem to kunder, kom der en ældre dame ind i Pias salon.

”Goddag,” sagde Pia, da hun hørte klokken over døren.

”Tak, i lige måde,” sagde damen.

”Er du ny i byen?” spurgte Pia, der ikke kunne genkende stemmen.

”Ja, det er det sandelig,” sagde damen. ”Det er sandelig rart endelig at få noget sol og varme. Det har vi trængt til længe.”

”Det skal nok passe,” sagde Pia, der jo aldrig havde set solen skinne. ”Og hvad kan jeg så hjælpe dig med?” spurgte hun.

”Nej, det ved jeg godt,” sagde damen. ”Men jeg tænkte, at det måske gik alligevel.”

”Øh?” sagde Pia, der ikke helt forstod hvad der foregik. Og så kom hun til at tænke på, om damen måske hørte dårligt, siden hun svarede på noget helt andet end det Pia spurgte hende om. Måske svarede hun bare på det hun troede hun hørte. ”Er du døv?” spurgte Pia med helt normal stemme. Ikke noget med at tale højt, eller råbe, eller noget. Bare helt almindeligt.

Den gamle dame sagde ikke noget.

Okay, døv, tænke Pia. Hvordan klarer jeg lige det?

”Skal du bare klippes?” sagde Pia, sådan halvhøjt.

”Nå, kan du det? Jamen det var da dejligt, når nu jeg sådan kommer uden at have bestilt tid. Mange tak for det.”

”Hvad snakker du om?” spurgte Pia.

”Åh, bare sådan studsес lidt, tror jeg,” sagde damen. ”Ja, og så vil jeg gerne have lidt farve i, så jeg kan se godt ud når jeg skal i Brugsen og sådan.”

”Åh nej,” stønnede Pia. Hun hadede bare når kunderne ville farves. De fleste var jo godt klar over at hun var blind, så de fandt selv den farve de ville have på Pias reol. Det var straks værre når der kom nogen, der ikke vidste at hun var blind. De spurgte altid hvad Pia mente ville være pænt til dem, og det er altså svært at mene noget som helst om hårfarve, når man ikke kan se hujende fis.

”Hvad synes du vil være pænt?” spurgte damen, og Pia stønnede igen.

”Aner det ikke,” sagde Pia, sådan ret højt, og ret langsomt, så damen kunne høre hende. ”Jeg er blind som en muldvarp, men hvis du selv finder en farve derovre på hylden,” sagde Pia og pegede på toiletdøren, ”så skal jeg nok farve dit hår med den.”

”Synes du det?” sagde damen. ”Jamen så skal det jo nok passe, når du siger det. Det er dig der er frisør, så hvis du mener at det vil være pænt til mig at blive farvet rødhåret, så lad os bare prøve det. Det er jo aldrig for sent at prøve noget nyt,” sagde den gamle dame, og fnisede som om det at blive farvet rødhåret, var vildt uartigt. ”Ja,” fortsatte damen. ”Ja, det er det vi gør. Jeg skal farves rødhåret.” Og så tilføjede hun; ”Skisme,” og fnisede lidt mere.

”Åh nej,” stønnede Pia. Men der var jo ikke andet for end at gå i gang, og håbe det bedste. ”Værsgod at tage plads,” sagde hun, og pegede på håndvasken.

”Skal jeg sætte mig her?” spurgte damen.

Pia nikkede bare, og regnede med at damen satte sig i den stol som hun kunne mærke stod lige foran hende.

”Nå, lad os så se,” sagde Pia. Og det kan man synes var noget pjat at sige, når nu hun ikke kunne se noget, men det er jo sådan man siger, og bare fordi at lige netop Pia så ikke kunne ’lad-os-så-se’ noget som helst, kunne hun jo godt sige det samme som alle andre sagde. Og så rakte hun hænderne frem for at mærke på damens hår, sådan for lige at få en fornemmelse af hvor langt det var, og om der skulle klippes lidt i det inden det skulle farves. Men det var bare som om ...

”Hvor katten blev du af?” spurgte Pia forvirret, mens hun følte sig frem i den tomme luft.

”Hvad laver du?” spurgte damen.

”Ah,” sagde Pia, ”Du satte dig så i den anden stol, kan jeg høre.” Og så gik hun hen til den anden stol, uden at vælte ret meget andet end skraldespanden undervejs.

”Ja, altså, det er jo lidt langt,” sagde Pia, der følte på damens hår, ”og lidt spaltet i spidserne. Jeg tror vi lige skal klippe det værste af, inden vi begynder at farve.”

”Ja,” sagde damen.

Nå, tænkte Pia, så du kan høre.

”Det sagde jeg også til min mand,” fortsatte damen. ”Man skal altid huske at tømme postkassen, for man ved aldrig hvis breve det er der ligger i den.”

Ja, okay, tænkte Pia, det kan du så alligevel ikke.

Heldigvis var Pia ikke sådan at slå ud af kurs, så hun bestemte sig for bare at klippe lidt i damens hår,

og farve det bagefter. Så måtte det gå som det bedst kunne.

Og så klippede hun.

Klip, klip, klip.

”AAAVV!!!” skreg damen pludselig. ”Mit øre! AAAYV!!! Du klippede i mit øre! Så se dig dog for!”

Ja, det er så lettere sagt end gjort, tænkte Pia. Og så kom hun til at tænke på noget hendes far altid sagde til hende da hun var barn, og fik stuearrest fordi hun ikke kom ind når det blev mørkt udenfor; Den der ikke vil høre, må føle – og hvordan havde han så lige tænkt sig at Pia skulle vide hvornår det blev mørkt, måske? Nå, men Pia kom i hvert fald til at grine. Og det var måske ikke det smarteste at gøre, når nu hun lige havde klippet damen i øret, men det var bare det med at damen ikke ville høre – eller ikke kunne høre,

men alligevel – og at hun så pludselig følte hvordan Pia klippede hende i øret. Det var da bare for sjovt.

Det var damen ikke enig med Pia i. Ja, for at sige det som det er, så kunne hun overhovedet ikke se det sjove i at blive klippet i ørerne. Faktisk kunne hun ikke se det sjove i at blive klippet i noget som helst, der ikke var hendes hår.

”Undskyld,” sagde Pia, da hun var holdt op med at grine. ”Det var ikke med vilje.”

”Du kunne jo også tage de der tåbelige solbriller af,” sagde damen surt. ”Det er virkelig noget pjat at gå med solbriller indendørs.”

Pia havde slet ikke tænkt på at hun havde solbriller på. Det havde hun altid, både ude og inde, og nat og dag. Og det var jo ikke fordi hun havde brug for solbriller som sådan, men mere fordi hun godt var klar

over at hendes øjne så anderledes ud end seendes øjne. Du har måske blå, eller grønne, eller brune øjne, men Pias øjne var nærmest hvide. Og det er jo også fint nok, men hvis man møder en person der er blind, og kommer til at se på deres øjne, kan man godt blive lidt forskrækket, hvis man ikke ved at personen er blind. Så når Pia gik med solbriller, var det mest af hensyn til de mennesker hun mødte. Der var ingen grund til at de skulle føle sig ubehageligt til mode, ved at se hendes øjne, så hvis hun kunne hjælpe dem ved at tage et par solbriller på, gjorde hun da bare det. Faktisk synes jeg at Pia er ret sej. Jeg mener, det er hende der er handicappet, men det er også hende der tager hensyn til alle andre der ikke har det handicap. Det er sejt.

Nå, men vi skal tilbage og have klippet i den gamle dames ører.

Eller, næ, det har vi jo gjort. Eller, vi har måske ikke, men Pia har i hvert fald. Så, hvor kom vi til?

Åh ja, det var det med solbrillerne. Damen brokkede sig over at Pia havde solbriller på indenfor.

”Du kan jo slet ikke se hvor du klipper,” sagde damen.

”Næ,” sagde Pia og tog solbrillerne af.

”Ja, det var bed ...” begyndte damen, men tav så. Hendes mund stod godt nok åben, som om hun var lige ved at sige noget, men der kom ikke rigtigt nogen lyde ud af den. ”Jam ..., jam ...,” stammede hun så. ”Du er jo blind!”

Pia nikkede bare. Damen kunne jo alligevel ikke høre det hvis hun svarede.

”Hold da op ...” sagde damen. ”En blind damefrisør. Det ser man ikke hver dag. Eller ... jeg mener ... undskyld, det var ikke for at ...”

Pia trak bare på skuldrene, hun var ligeglad. Ja, hun kunne ikke se, men ellers kunne hun stort set lige hvad hun fik lyst til. Hun brugte bare nogle andre sanser end folk der kunne se.

”Klip, klip?” sagde damen forvirret.

Pia rakte en tommelfinger i vejret, og klippede videre.

”Sådan,” sagde hun da hun var færdig. Og så klappede hun damen på skulderen, så hun vidste at hun var færdig.

”Hold da op,” sagde damen, og så sig i spejlet. ”Det er godt nok ... det må jeg nok sige ... altså det ...

sådan er jeg aldrig blevet klippet før. Det er noget helt nyt.”

Og det var det. For selv om Pia gjorde sig umage med at føle sig frem, og med at klippe damen pænt, så ... Ja, jeg ved ikke. Resultatet var måske ikke så heldigt – altså medmindre man var helt vild med hakker og skaldede pletter over hele hovedet, for så sad klipningen lige i skabet. Der var nemlig masser af begge dele.

”Altså, nu bliver jeg faktisk helt i tvivl om det med at få det farvet,” sagde damen nervøst. ”Og det er jo ikke fordi jeg ikke tror du kan,” skyndte hun sig at tilføje. ”For det kan du helt sikkert. Det er bare ...”

”Selvfølgelig skal du farves,” sagde Pia. ”Det ordner jeg.” Og så vendte hun sig om, åbnede døren ud til toilettet og tog den flaske wc-rens der stod

derude. ”Det var den her farve, ikke?” sagde hun, og holdt flasken op.

”Nej, ved du hvad, søde, jeg tror simpelthen jeg springer farveriet over. Næste gang måske, men jeg kan se på klokken at jeg er alt for sent på den. Jeg skal virkelig meget ... øh ... virkelig meget ... jo altså, jeg skal virkelig meget på biblioteket,” stammede hun forvirret, og lidt bange for at Pia skulle hælde wc-rens i hendes hår. Og så rejste hun sig hurtigt op, gav Pia hundrede kroner, og skyndte sig ud ad døren.

”Pia, for pokker,” lød det henne fra den dør der ikke var ud til toilettet, men ind til den lejlighed Pia og hendes mand boede i.

”Hvad?” spurgte Pia, og forsøgte at lyde helt uskyldig.

”Gjorde du det igen?” spurgte Ove – det hed hendes mand, og det var ham der stod i døren ind til lejligheden.

”Gjorde hvad?” sagde Pia endnu mere uskyldigt.

”Lavede det nummer med wc-rens?” sagde Ove.

”Nej da,” sagde Pia, og forsøgte at lyde meget overrasket over at han kunne finde på at tro sådan noget om hende.

”Piaaaa ...” sagde Ove.

”Okay, så lidt, måske,” sagde Pia og bøjede hovedet ned mod gulvet, som om hun skammede sig over at være uartig.

”Hæ-hæ,” sagde Ove. Og så sagde han ’hæ-hæ’ en gang til. Og så grinede han højt.

Godt nok var Pia blind, men hun var også lidt af en drillepind. Hun vidste udmærket, at det var døren ud

til toilettet hun åbnede, og hun vidste udmærket at det var wc-rens der stod derude. Men nogle gange kunne hun bare ikke lade være. Hun syntes det var vildt sjovt at høre urolige folk blev, når de troede hun ville hælde wc-rens i håret på dem.

Det er ikke pænt at gøre sådan noget.

Men derfor er det altså lidt sjovt alligevel.

LIDT OM EVENTYRLIGE FRIKVARTER

Det hele startede med Corona der lukkede landet ned første gang i marts 2020. Pludselig skulle børn og voksne til at arbejde hjemmefra. De forældre der kunne, skulle arbejde hjemmefra og børn skulle fjernundervises derhjemme.

Det var mildest talt en anstrengt situation. Ingen havde prøvet det før, og alle måtte prøve sig frem.

Hver dag hørte vi historier om familier der var ved at gå op i limningen.

Min kone og jeg har voksne børn. Jeg arbejder altid hjemmefra, men min kone, der er lærer, skulle forsøge

at holde styr på 26 elever på en lille skærm. Det var udfordrende, kan man vist roligt sige.

Jeg tænkte at jeg gerne ville hjælpe på en eller anden måde – men hvordan?

Jeg tænkte tilbage på min egen skoletid, og på hvad der var det bedste ved at gå i skole. Svaret lod ikke vente på sig – det var frikvartererne! 😊

Da jeg elsker at skrive, og i forvejen indlæser lydbøger, havde jeg grejet, og lysten, til at skrive små historier for børn, og udgive dem som podcast. På den måde kunne børnene få et frikvarter, og tænke på noget helt andet så længe historien varede.

Den første historie udkom d. 1. april 2020, og jeg var meget spændt på om der i det hele taget var nogen der gad lytte.

Det var der. Der bliver lyttet til historierne mellem 800 og 1000 gange dagligt.

Nu hvor Coronaen ikke længere generer, fortæller forældre og børn mig hvordan de bruger historierne under morgenmaden, som godnathistorier, på lange køreture og meget andet.

Mange børn har skrevet til mig, med sjove forslag til nye historier, og dem skriver jeg selvfølgelig hvis jeg har mulighed for det. Som regel aftaler jeg med forældrene (der oftest er dem der skriver til mig på børnenes vegne), at jeg må flette børnenes navne ind i

deres historie. Jeg har fået mange sjove film retur, så jeg kan se hvordan børnene reagerer når de pludselig opdager at de er med. Det er fantastisk! 😊

Med venlig hilsen

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Lars Poulsen', with a large, stylized initial 'L'.

Lars Poulsen

